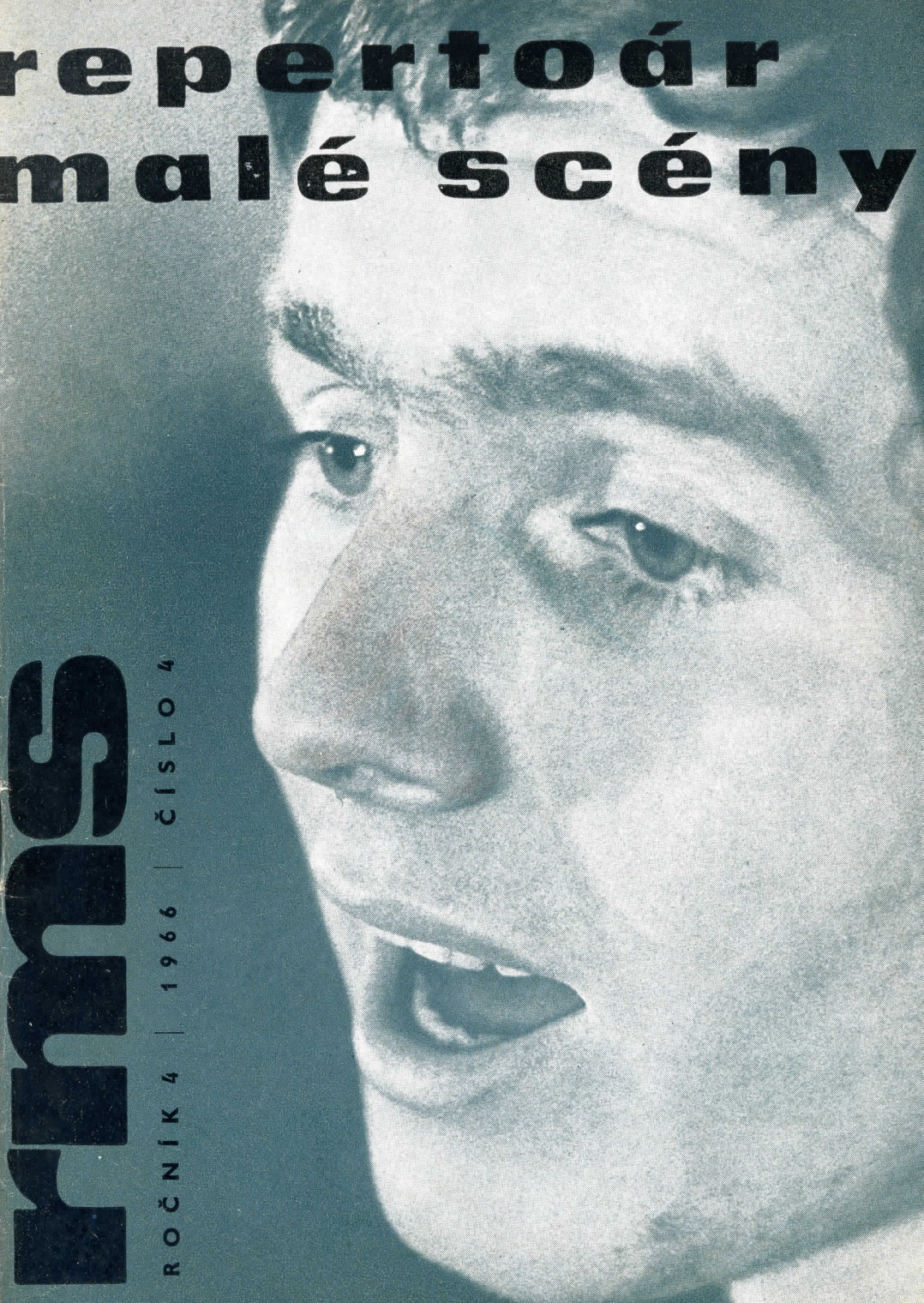

repertoár malé scény

rm

ROČNÍK 4 | 1966 | ČÍSLO 4

*over the sea
you have arrived
librec*

*Poklad
baby Mracénice*

*Ladislav
Dvořák*

o. p. kočička Černá, původní pomůcka baby Mracénice

Na prvních stránkách tohoto čísla
plakáty Jana Schmida

program

STUDIO KLOKANI

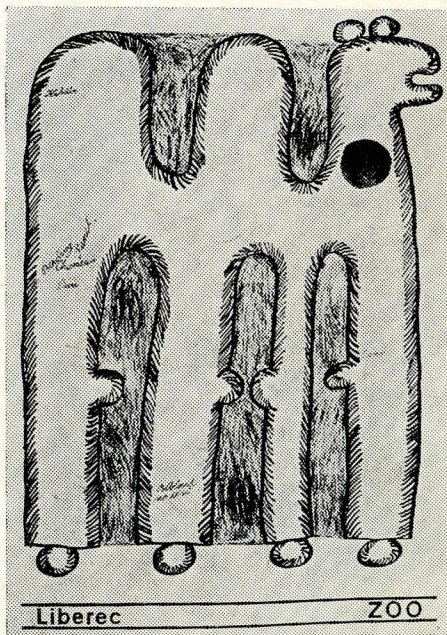
KLOKANI

MONOLOG PÁNA PŘED

JAN SCHMID

Úvodní poznámka. Řečník hovoří rafinovaně. Střídavě z listu a střídavě zpaměti. Je klidný. Je rozvázný. Vyslovuje zřetelně. Je. Také jeho plíce zde hrají důležitou roli. Než začne mluvit, neopomene si plíce dobře předem naplnit. Podle toho bude jeho řeč lidově prostá, nebo nebude. Při hovoru z listu stojí zpřima. To platí i pro jeho řeč zpaměti. Při hovoru z listu stojí zpřima s hlavou nakloněnou vpřed, šikmo dolů. Důvod: držený text ukrytý ať skrytě, nebo neskrýtě. Při hovoru zpaměti stojí řečník zpřima. O takovém hovoru často hovoříme jako o hovoru spatra. Spatra je dvojího charakteru. Spatra částečně předem připravené a spatra jen tak spatra, čili spatra spatra. Řečníkovo spatra je částečně předem připravené. Jen výjimečně se mu může stát, že sice hledí do listu, ale ve skutečnosti hovoří spatra. Nezaměňujme však za skutečné čtení z listu, které vypadá jako spatra spatra. Konec návodného povídání úvodem. Začátek přednášky. Téma velkými písmeny. Mládežnické hrátky. Přímá řeč. Mládež se nám nebaví jak bychom chtěli. Co a jak s volným časem. Rozdělil jsem svůj mně určený čas pro tuto přednášku na tři díly. První. Co potřebujeme hlavně. Druhý. Co potřebujeme. Třetí. Co nepotřebujeme. Nyní ke každému bodu. Co potřebujeme hlavně. Za prvé. Místnost a co k ní patří. Za á. Prostor pro tanec. Za bé. Prostor pro hudbu. Za cé. Prostor pro účastníky. Za druhé. Organizační štáb. Poznámka: nemusí být velký, stačí dva až tři až čtyři až pět lidí. Za třetí. Hudba. Za á. Pro malou místnost menší. Za bé. Pro velkou místnost větší. Za čtvrté. Konferenciér. Poznámka: uvádí jednotlivá čísla a udržuje je v patřičných mezích. Za páté. Učitel, závorka, kandidát učitelství, závorka uzavřít, tance, dvojtečka. Dohlíží na kvalitu společenské úrovně. Mezi složky, které

k hrátkám potřebujeme, jsem zařadil i obecnostvo, jako za šesté. Bez obecnostva zůstávají totiž hrátky krajně nevyužity. Bod podbod: plakát. Nemáme vždy na tisk. Ručně malovaný je lepší než tištěný, který se ztrácí v množství jemu podobných. Neopomeňme ho však vylepit na nejživějších místech. Díl druhý, dvojtečka, co potřebujeme, tečka. Římská jednička. Osnova hrátek, dvojtečka a arabská jednička, za prvé, zahájení, dvojtečka. Za á hudbou, čárka, za bé konferenciérem, čárka, za cé hudbou a konferenciérem, tečka. Za druhé tanec účastníků, za třetí tanec účastníků, za

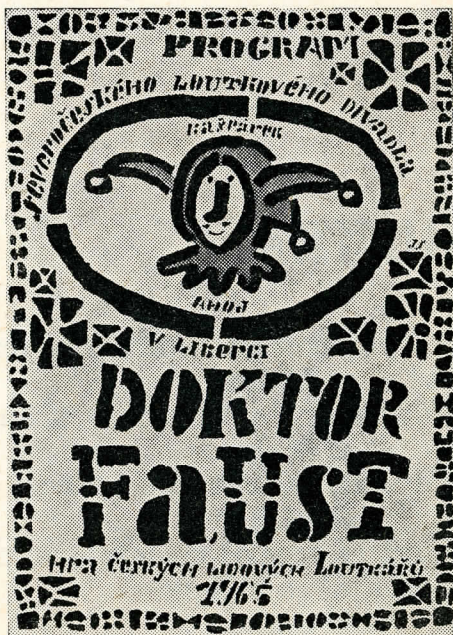

NAPLNĚNÝM HLEDIŠTĚM

čtvrté tanec účastníků a za páté programová vložka. Tu dělíme na za á, dvojtečka, mladí talenti, čárka, za bě soutěž vtipu, čárka, za cě hadače, pomlčka, v závorce: kvízy, čárka, ale my se i nadále podržíme českého hadače, odvozeného jak známo od českého hadej, hadej, hadači. Nyní jednotlivé body podrobněji. Mladí talenti. Přihlášky talentů přijímáme nejpozději dvacet minut před zahájením. Stane-li se nám, že se přihlásí mnoho talentů, přesvědčíme talenty, aby se přihlásili přistě. Talentů je mnoho. Nový odstavec. Soutěž vtipu. Vsuvka: řečník se spatrá ptá, jestli nemluví jednotvárně. Pokračování za vsuvkou. Vybral jsem štafetu nosovou. První z každého družstva. Několik teček. Promiňte, ztratil jsem rádek. Několik teček. Promiňte, ještě jsem ho nenašel. Nerad bych přeskakoval. Ano, už to mám. První z každého družstva. Několik teček. Nenudíte se. Otazník. První z každého. Několik teček. Zase jsem ho ztratil. Několik teček. První z každého družstva si nasadí na nos víko krabičky od zápalek, to je tu část krabičky od zápalek, která zbude po vysunutí vnitřní části krabičky zápalek. Tuto bez pomoci rukou nasouvá na nos dalšímu, až nasouváním přesune bez pomoci rukou na posledního. Podle toho také poznáme nejen to, ale i družstvo, které zvítězilo. Nový odstavec. Hadače. Písničkářský. Otázka: co jsi dělal včera. Odpověď: sil jsem proso na souvrati, nebo: jaké je vaše zaměstnání, kovář kuje, kovář kuje a tak podobně. Jiný hadač. Připravíme si fotografie známých a významných osobností. Úkolem je o každém povědět několik slov. To pak může být legrace. Nový odstavec. Různé. Zkouška výslovnosti: čísi čočky lačná kočka mlčky číhá točíc očka, kočička ať vrčíc počká, snad se časem čočky dočká. Nebo veršovací různé. Konferenciér řekne rým

a soutěžící na něj odpoví rýmem tak, aby mohl další soutěžící odpovědět rýmem tak, aby mohl další soutěžící odpovědět rýmem. Varujeme se však takových, kteří pod rouškou poklidné zábavy rýmují láska páska nebo gumák čumák. Nový odstavec. A konečně díl třetí. Co nepotřebujeme. Nepotřebujeme, aby hrátky dostaly jiný ráz. A až odsud odejdu, aby tady byl pořádek. To za prvé. A za druhé aby tady nebyl žádný bordel.

Z inscenace Encyklopedického hesla XX. století, let 1930 až 1960, studia Ypsilon v Liberci.

OLDŘICH WENZL

DIVNÉ NÁPADY

Ptala se mě
Hezká Adelajda
Pane básník, co to je
Příval krve
Řekl jsem jí přímo
Mlčte a nechte těch myšlenek
Ptejte se co je to den
A já odpovím že je to žena
Která se koupe
Úplně nahá
A neptejte se mě
Co to je sebevražda
Já bych vás hnál
S takovým šílenstvím

Odpovím na otázku
Co to je násilí
A řeknu přímo
Že je to láska
K velké rychlosti
Na místě polibků
Že je to jako kdybys chtěla
Abych rozbořil
Justiční palác
Nebo vystavěl nový

Nebudu se plést
Do těchto věcí
Ač vím že chybuji
Ale říkám znovu
Co tě nepálí nehas
Sbohem

DUMKA

Při pohledu na 4 antukové tenisové dvorce
Svíjel se blahem
Když plaval v barrandovském bazénu
Svíjel se blahem
Když střílel barevné bažanty
Svíjel se blahem
Když tě spatřil ve smutečném rouchu
Rozvinul se blahem
A rychle odešel

OLDŘICH WENZL

PŘIJDU CHCEŠ-LI

Dělej
Dělej na polích
Dělej na lukách
Dělej
Až budeš mít tři zuby
Dvě oči
Jeden nos

Dělej
Tvoje žena bude tě mít ráda
Dělej
Ať přineseš hodně peněz
Dělej
Až umřeš bude mít smutek
A tvoje děti budou plakat

Dělej
Abys nezemřel
Měli by s tím výlohy

MÍSTO PRO PORTRÉT

Chodil ke mně často
Tváře mu hořely
Jako by měl stálou radost
Že provdal vnučku

Ale to nic
Pořád pil pivo
A kouřil ze staré fajfky
Říkal hlouposti
Že byl se mnou na vojně
V Itálii
A v široširé Rusi
Pokaždé vše vyprávěl jinak
Ale rád jsem ho poslouchal
Neb jsem se dověděl vždy něco nového
Nemusil jsem číst noviny
A byli jsme oba spokojeni

HŘEBÍNEK

Hudba: Bedřich Nikodem / Text: Jan Schneider

Z repertoáru Josefa Zímy

Moderato

B^bGm1 E^b F B^b Gm1 E^b F B^b Gm1 E^b

Kdybych byl hře- bi- nek, sná- d bych ti
 Čtěl bych být kno- flíč- kem, k lí- meč- ku

česal vlas- y, kdy- bych byl prstý- nek, tak bych tě bo- lel a- si
 bys mě ši- la, chtěl bych být slo- víč- kem, ty bys mě vyslo- vi- la.

Kéž bych byl ramín- kem ple- so- vé to- a- le- ty, ma- teřským
 Čtěl bych být si- zič- kou, jež se na řa- se třpy- tí, cí- tit tvo- u

z- na- mín- kem na sně- ho- bí- lé ple- ti. blů- žič- kou tvé vl- no- bi- tí

Bůh ví, čím chtěl bych být, chtěl bych se ti za- lí- bit, jen že

ty jsi jenom praktická, tak nechme slo- va bás- nická. Kdy- bych byl

mó- dní vůz, rá- da bys ve mně je- la. Kdy- bych byl sladký džús,

v le- dnič- ce bys mě mě- la. Takhle být mu- ži- kál, pos- lední

los, co vy- hrál, mo- der- ní stříh na šatech tvých, - kdybys se

slav- ným stal zpí- sníček svých. Hm, pak bys mě ch- těla, hm pak bys mě ch- těla, hm...

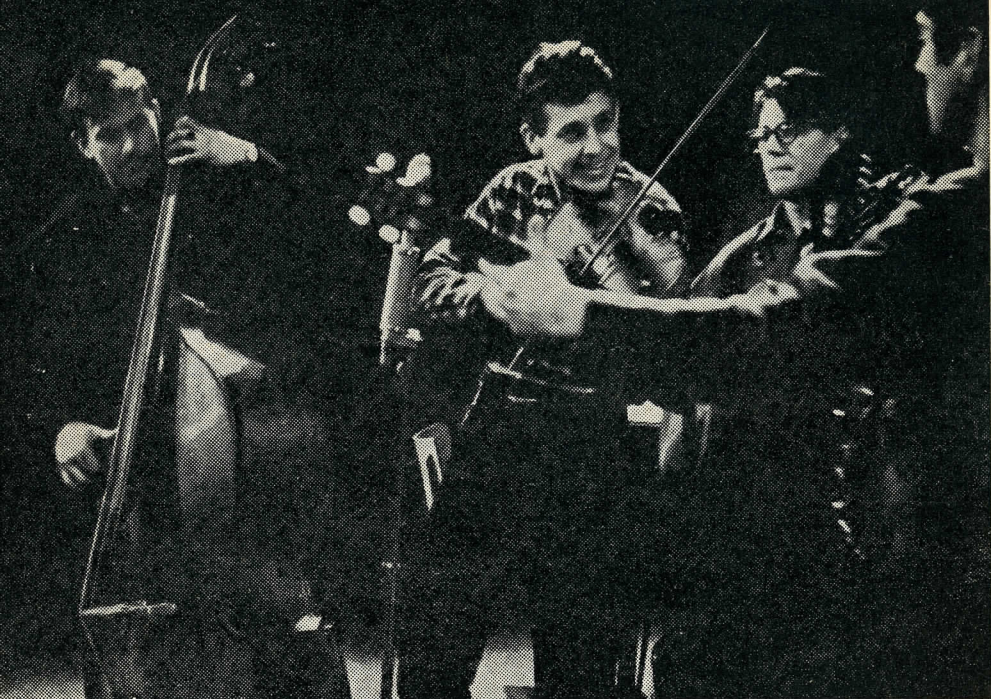
pp

© Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

SMUTEK V ÚDOLÍ

Hudba: Karel Kopecký / Text: Jindřich Faktor

F Dmi B^b Hdim F Ami F7
 Tiše se vkrádá noc do ú-dolí a smutek padá, člo-vě- ka sko- lí
 B^b B^bmi F Dmi G7 Cmi7 C7
 na lůžko v trávě, kde člověk právě, kde člověk právě začne snít.
 F Dmi B^b Hdim F Ami F7
 Noc ta se vkrádá, večer už vadne, máš-li mne ráda, ta tma se na-hne
 B^b B^bmi F Dmi Cmi7 C7 F
 nad lůžkem v trávě, kde spolu právě, kde spolu prá- vě budem snít. Jen
 Cmi7 G7 F Dmi Cmi7 C7 F F7
 tak so-či-ma do-ko- řán a nad ná - mi bude bdít ku-la-tý
 B^b A7 Dmi G7 Cmi7 C7
 mě-síc, - mocný pán, ne-ne-chá - tě o-de- jít.
 F Dmi B^b Hdim F Ami F7
 Smutek se vkrádá a tolik bolí, máš-li mne ráda přijď do ú- do- lí,
 B^b B^bmi F Dmi Cmi7 G7 F B^b F
 to všechno tady. i zmraků hrady. to všechno tady, to ti dám! -

Westernová skupina The Greenhorns při Klubu mládeže v Karlíně uvádí pořad *Mou židlí je sedlo*. Foto B. Dobrovolský

ZÁMOŘÍ

Hudba: Ladislav Štaidl / Text: Jiří Štaidl

Zpívá Karel Hála

Pomalouhoupatě

p Zámo-ří, - mám rád slovo zá-mo-ří, - zá-moří -
 plete se mi do úst, když se ho-vo-ří, - zá-vojem - svůdných snů mě
 za-ha-lí - barevné zámoří - a moje čelo bledé nadě-je-mi
 vyšno-ří. - A-la- ba- ma, Indi-a- na, Bogota, Ohňo- vá zem
 - řeknu a působím - jak pohled bare- vný. - A-la- -
 - Jeden pán zu-li-ce - tuhle mi přede- slal, - že by mě ve-li-ce -
 - rád někam o-de- slal, - a-le že ne-má, - nemá na pošto- vé - D.S. al Coda
 CODA - ba-ma, In-di-á- na, Bogo-ta Ohňová zem - řeknu a pů- sobím
 - jak pohled barevný, - jak pohled ba-re- vný. -

KONEC ZAČÁTKU

KONEC ZAČÁTKU

**SEAN
O'CASEY**

KONEC

KOMEDIE O JED

PŘEKLAD: JAN WERICH

OSOBY:

DARRY BERRYL, kolem pětapadesáti, rozložitý, paličatý, s pěkným břichem. Je úplně holohlavý, až na šedivou čupřinu nad čelem.

BARRY DARRYL, Darryův soused, téhož věku. Hubený, mírné povahy, veliký knír, je velice krátkozraký.

LIZZY BERRYL, Darryho žena. Kolem pětácti let. Dobrá hospodyně, a to je asi tak všechno.

KONEC ZAČÁTKU

KONEC ZAČÁTKU

ZAČÁTKU

NOM DĚJSTVÍ

A JANA WERICHOVÁ

SCÉNA:

veliká, pohodlná kuchyně. V pozadí vpravo příkré schůdky, téměř žebřík, vedou do hořejší místnosti. Na pravé straně veliký krb. Několik židlí, jedna veliká, jedna těžká. Malá stolička a stůl. Nalevo prádelník, na něm stojí gramofon. V pozadí dveře, vlevo od nich okna. Napravo ode dveří šatník, na kterém vedle kameninového džbánu stojí velikánský budík. Vpravo od šatníku visí na hřebíku bič; vlevo od šatníku mandolína. Na stole množství upotřebeného kameninového nádobí. Vpravo od krbu vchod do dřevníku. Je hezký podzimní podvečer, slunce těsně nad obzorem. Pokoj je osvětlen elektrickou žárovkou, visící ze středu stropu. Na zadní stěně veliká červená cedule, na které je bílými písmeny napsáno: ODKLAD MATKA LENOSTI. Pod oknem dřež.

KONEC ZAČÁTKU

KONEC ZAČÁTKU

DARRY *(ve dveřích hořejšího pokoje, holí se, brada plná pěny)*

Ta voda je jako led. Ženská, slyšíš? Ta voda na holení je ledová.

LIZZY *(poklíží, klidně)*

Tak pojd' dolů a ohřej si ji.

DARRY *(zamračeně)*

Máš moc práce, se mi zdá. Já bych to udělal třikrát dokola, a až bych skončil, ještě bych hledal, co se dá dělat.

LIZZY Kdybys měl dělat polovičku, co tu dělám já, tak by tě večer našli mrtvého mezi smetím.

DARRY Našli by, jo?

LIZZY Našli by.

DARRY Určitě, jo?

LIZZY Zaručeně.

DARRY Jen kdybych měl dělat polovičku, jo?

LIZZY Stačilo by máš.

DARRY Tak by mě našli ve smetí, aha!

LIZZY Zahrabanýho!

DARRY Mrtvého?

LIZZY Jako chciplou rybu.

DARRY *(vášnivě)*

Vodjakživa ti říkám, abysme si to vyměnili, ale ty nechceš. Já bych ti ukázal, jakou máš tady sinekuru. Zatím co já se v potu lopotím na poli.

LIZZY Jdi, vem strojek a posekej ten trávník. To ti nebude trvat ani půl hodiny a venku bude ještě světlo.

DARRY *(který se během hádky holil)*

Trávník počká do zítřka. Proč mě nenecháš udělat, co je v domě zapotřebí, a proč nejdeš ty sekat trávník? Proč neděláš tohle? ... č neděláš tohle? ... láš tohle? To je vo mrtvici, dívat se na tebe; vo mrtvici tě poslouchat; mrtvice, mrtvice, mrtvice, jen ti bejt nablízku.

LIZZY Já bych tě chtěla vidět dělat, co je v domě zapotřebí. — Jenom chtěla vidět.

DARRY A co je zapotřebí v domě udělat? Řekla bys mi to?

LIZZY Nakrmit prase, nasypat slepicím, dát jalovici a vynést hnůj. Pak se musí žehlit, vařit, prát a nějaký šití tu je.

DARRY Šití! A já mám na kalhotách vazu jenom jeden knoflík a vpredu jeden knoflík. Dív že kvůli těm kalhotům nás sousedi nezačnou drbat.

LIZZY Esli budeš ještě něco říkat, na mou duši, že pudu tu trávu posekat a nechám tě tu, abych viděla, jak umíš domácí práce.

DARRY *(hněvivě)*

Vypadni, vypadni. Tedy, já ti ukážu, jak se dělají domácí práce. Dělá se s klidem; děláš se rychle a nežvaníš se při ní. Vyvlať! Vyvlať když chceš, a já ti ukážu a celému vašemu slabému pohlaví, jak se dělají domácí práce.

LIZZY *(vztekle se sebe strhne zástěru a praskne s ní na zem. Zuřivě)*

Uvaž si ji a dodělej, co tu ještě zbejvá udělat, a já jdu sekat trávu. Dej se do toho a ukaž celému světu a svý ubohý ženě ty zázraky, kterejch jseš schopen, když máš na sobě zástěru.

DARRY *(trochu vyplašen)*

Ále, já si budu vědět rady.

LIZZY A nepouštěj sem Alici Lanniganovou, když tady nejsem, slyšíš?

DARRY Jakou Alici Lanniganovou?

LIZZY *(temperamentně)*

Jakou Alici Lanniganovou? Tu Alici Lanniganovou, co jsem tě s ní včera nychytala, když jsi s ní žvandal, místo abys sekal trávník. Tu Alici Lanniganovou, co tě štve proti mně, že prej zastanu doma málo práce. Tu Alici Lanniganovou, co ti cpe do hlavy, že kdybys trochu zhubl kolem břicha, že bys byl jak kavalír, a která tě ponouká, abys dělal komická cvičení. Tu Alici Lanniganovou, co má na krku padesátku a dělá ze sebe devatenáctiletého mrčka, a když jde sem, tak vystrkuje prsa, a když jde ven, tak vystrkuje zadek, aby nychytala mužský. To je ta Alice Lanniganová, co vo ní mluvím.

DARRY Já po Alici Lanniganový ani nevzdechnu.

LIZZY Já tě dobře viděla, když jsi myslel, že spím, jak úplně nahej, ani nit na sobě, jsi před zrcadlem dělal prosný cvičení. A všechno pro Alici Lanniganovou. Možná, že nevíš, že má dítě, který říká neznámému vojínovi tatínku.

DARRY Tak vyvlať, tedka! Já ti ukážu, jak se dělá doma práce.

LIZZY *(si bere široký slaměný klobouk, 12*

navléká pár starých rukavic a bere bič, který visí na zdi na hřebíku)

Já ti říkám, že je to nebezpečná věc podat Alici Lanniganovy ruku. A to ji může sám farář představovat. Ještě se dočkáš dne, kdy se přesvědčíš, že si z tebe dělá tahacího panáka a z toho druhého blázna Barry Darryla, co je tak krátkozraký, že když nesvítlí měsíc, tak ani nebe nevidí, taky.

DARRY Tak naztlárek!

LIZZY Tak já teď jdu a uvidíme, jak umíš dělat domácí práce.

DARRY Uhaněj a šťastnou cestu. A pamatuj si, tohleto je jenom začátek.

LIZZY Dej Pánbůh, aby to nebyl konec. A abych až se vrátím, našla aspoň holý čtyři zdi.

(Odejde. Darry popojde ke dveřím a dívá se za ní, jak odchází po cestě. — Trucovitě, sám k sobě)

DARRY Posekej trávník! Ať vidí, co je za blázna.

(Jak zavře dveře, hodiny na vzdálené radnici tlučou osm. Darry se obrátí, podívá se na hodiny na šatníku, všimne si, že se zastavily. Vezme je, dá si je k uchu, třepe s nimi, začne je natahovat. Natahují se ztěžka. Darry přidá síly a z vnitra hodin se ozve rámus, jako by se lámalo silné pero. Rychle dá hodiny zpět na skříň. Přemýšlí několik vteřin, znovu je bere, sundá z nich zadní část a část velikého zlomeného pera vyhřeze ven. Rychle je popadne, nacep zpět a stavi hodiny na šatník)

To je zas celá vona!

(Všimne si gramofonu, prohlíží si jej, vteřinu přemýšlí, jde k prádelníku, za prádelníkem jsou desky. Vyndá jich několik a jednu dá na gramofon, sundá vestu, povolí si šle, postaví se do pozoru, uhodí se do stehů, pak si poplácá břicho a snaží se je trochu vtáhnout. Pustí gramofon, běží do středu pokoje a lehne si naznak. Gramofon počne dávat povely k prostnému cvičení. Darry je poslouchá a nešikovně a nepořádně, za velkého hekání snaží se poslouchat povely, které slyší v gramofonu, když začne hudba)

13 GRAMOFON Lehněme naznak, ruce v týl,

nohy k sobě — jsme připraveni? Ohněme pravé koleno, přitáhněme je k pasu, ke hrudníku — začneme.

(Buď je Darry příliš pomalý, anebo gramofon příliš rychlý, avšak pravda je, že nemůže dodržet takt hudby. Když zjistí, že se opoždí, zrychlí pohyby a snaží se to dohonit. Jakmile je v rytmu, za hekání a velice udýchán, znovu se opoždí o dva nebo tři takty. Vstane ztěžka, jde ke gramofonu a pošoupne rychlostní páčku na pomalu)

DARRY Fuj! Je to rychlý! Celý je to moc rychlý!

(Spustí gramofon, běží do středu pokoje a opět ulehne naznak. Když začne hudba, začne také cvičit jako předtím, avšak hudba hraje pomalu, takže je mu zatěžko dodržovat tak pomalé tempo s hudbou. Když zjistí, že se zrychluje, přestane, oddechuje a čeká, až ho hudba dohoní. Při tomto konání se otevrou dveře a vejde Barry Darryl. Nese si mandolinu a má na očích veliké, tlusté brýle pro krátkozraké)

BARRY *(čerstvě)*

Ježkovy brejle! Co to tady provozuješ?

DARRY To nepoznáš, co dělám? Sundej si brejle a podívej se zblízka. Chci být fit a ve formě — to tady dělám.

BARRY Člověče, to je pomalý rytmus. Napni svaly, člověče, vždyť nejseš správně v taktu.

DARRY Ta páčka se asi pošinula. Skoč tam a postrč ji, jak je napsáno medium. Pak si sem lehni a pomoz mi cvičit.

BARRY A co budeme dělat s tím úvodem k tý písni, co máme zpívat na koncertě na radnici?

DARRY Lehni si a dej si pět minut pohodlí; vo to líp pak budeme zpívat.

BARRY *(na pochybách)*

K hudbě jsem to nikdy nedělal. A já nebudu schopen držet — držet krok, být v tempu.

DARRY S hudbou je to lehčí, člověče. Dívej se na mne a hejbej se, jak se hejbám já.

(Barry váhavě svléká kabát a vestu, jde ke gramofonu, s nosem blízko nástroje postrčí indikátor na rychle)

Abys to dělal správně, tak bys měl mít šortky. Dobrá; no a teď dodržuj rytmus, jinak to zkažháš. Spust' to a pojď se natáhnout.

(Barry spustí gramofon a rychle utíká si lehnout naproti Darrymu, takže podrážky jejich bot jsou od sebe nepatrně vzdáleny)

GRAMOFON *(velmi rychle)*

Lehneme si na záda, ruce dáme v týl; nohy k sobě — připravení? Ohněme pravé koleno; koleno zdviháme do výše pasu a dále k hrudníku; vydechneme — pozor, začínáme!

(Tempo písně je nutí do velice rychlého cvičení. Konečně Darry, když už je téměř vyčerpán, začne chápat, že něco není v pořádku. Přestane, zatím co Barry stále ještě pokračuje)

DARRY *(s úsměskem)*

Tak moment, počkej sakra, chlape. Nevíš, že něco neklape?

BARRY *(přestane cvičit)*

Ne; co neklape?

DARRY *(po něm)*

Áá, co neklape! My se takhle uštveme! To je to, co neklape. Ty jsi asi postrčil tu ručičku až k tomu rychle.

(Vstane, jde ke gramofonu a napraví to)
My se chceme trochu vzpružit, a ne jako když se odříkává růženec.

(Vrátí se a znovu se natáhne na podlahu. Začne hudba a oba počnou cvičit. Za několik okamžiků Darry trochu zpomalí, vypadne z tempa a snaží se svalit vinu na Barryho)

DARRY *(rozčileně dodržuje cvičení, avšak není v tempu)*

Člověče, snaž se aspoň udržet správný rytmus.

(Pobrukuje melodii písničky)

Tam-ta-da-da-dá, tam-ta-da-da-dá. To je, člověče!

(Rychle)

Tam-ta-da-da-dá, tam-ta-da-da-dá! Dívej se na mne! Tam-ta-da-da-dá!

(Za několik okamžiků Darry vypadne z tempa a je bez dechu: přestane, posadí se, aby mohl nadávat, avšak pravá příčina je, že chce popadnout dech)

DARRY *(se zdůrazňovanou trpělivostí)*

Barry, ty to všechno kazíš tím, že nejsi v tempu. Nenech ty ruce bezvládný, napni svaly. To je tříčtvrteční tempo, sakra. Tříčtvrteční tempo, chápeš? Teď! *(Začnou znovu. Darry se brzo opožďuje, juní a frká. Barry výtečně dodržuje tempo)*

DARRY *(s hněvem)*

Jseš zatraceně rychlej. Ty s tím zatraceně spícháš, člověče!

BARRY Vůbec ne — já jsem dycky na chlup přesně!

DARRY *(zuřivě)*

Jak to, na chlup — jak to, že se mnou nejseš v zákrytu, když seš dycky na chlup — Já nevím, jestli seš přede mnou, nebo jestli seš za mnou? To seš tak ztuhlejš, nebo co?

BARRY Já jsem na sekundu dycky přesně. Ty dycky propaseš první čtvrtku tak-tu.

DARRY *(znechuceně přestane cvičit, aby mohl mluvit, zatím co Barry pokračuje ve cvičení)*

Já to propásnu, protože se pokouším tě dostat do správného rytmu a taktu. Proto to dycky propásnu.

(Velmi nahlas)

A mrhám časem!

BARRY *(ostře)*

Dělám, co umím, nebo nedělám? Dělám nejlíp jak umím!

DARRY *(ještě ostřeji)*

To nejlíp co umíš daleko zaostává za tím, jak by to mělo vypadat. Dívat se na tebe, to bolí a je to k pláči, člověče. *(Vstane a dívá se na Barryho, který stále cvičí)*

Ale ty si ještě ublížíš, Barry. Ty si něco uděláš, Barry. Vstaň a pustíme se do tý písně.

(Barry nepřestává)

No tak vstaň a budeme zkoušet píseň.

(Barry váhavě vstává a Darry jde zavést gramofon)

BARRY Dělal jsem to dobře, jenom mě nechat na pokoji.

DARRY *(s opovržením)*

Jo, asi jako vojenskej pochod na harfu. 14

(Vezmou každý svou mandolinu a postaví se v pozadí, jeden vedle druhého)

DARRY Tak teďka deme v polokruhu do předku jeviště a pokloníme se, pamatuješ se? Jedem!

BARRY Samol!

DARRY Jedem!

(Oba dva vykročí doprava, po pár krocích se zastaví)

BARRY Něco neklape; my přece oba nejdeme na tu samou stranu, nebo jo?

DARRY *(rýpavě)*

No ovšem, že něco neklape, no samo, že něco neklape. Sám, že oba nejdeme na tu samou stranu. Copak si to nemůžeš, člověče, pamatovat? Ty jdeš nalevo, vlevo!

BARRY Já se přesně pamatuju, že jsem měl jít vpravo.

DARRY *(nakvašeně)*

Ale, člověče, nebuď takový egoista. Mysli kapánek.

(Pauza)

No, tak už se hlavička rozhodla — tak chceš jít doprava, nebo doleva?

BARRY *(rýpavě)*

Nalevo, napravo, kamkoliv.

DARRY Tak nalevo. Jedem!

(Jdou kolem, jeden vpravo, druhý vlevo, sejdou se uprostřed jeviště vpředu a pokloní se)

Začínáš ty, hochu můj!

BARRY *(zpívá)*

Byl letní den,

a mladý muž překrásnou dívku potkal,

DARRY za zpěvu včel,

na trávníku, co vítr z květů utkal.

BARRY Usedla ona, usedl on,

sklopila zrak, on se usmál,

DARRY za zpěvu včel, na koberci,

co vítr z květů utkal.

(Píseň pokračuje, po jejím skončení si Barry protřepe ucho a poslouchá)

BARRY Zkusíme to ještě jednou?

DARRY Pst, pst. Nemůžeš bejt zticha?

(Jde ke dveřím, otevře je a napjatě poslouchá. Je slyšet hluk žacího stroju. Z dálky zní devět hodin z radniční věže)

DARRY *(rychle odkládá mandolinu)*

Já zapomněl. Musím se do toho pustit.

BARRY Pustit do čeho?

DARRY Je tu plno práce.

(Obléká si zástěru, kterou tam Lizzy zanechala)

Trošku jsem se jí rouhal. Ona mi tu nechala celou domácí práci a šla sekat trávník. Jestli s tím nebudu hotovej než se vrátí, sbohem, hlavo rodiny! Konec pozice síly!

(Velmi těžko se mu obléká zástěra)

Hrome, fernajs, kde je předeek, kde je zadek, a co přide nahoru a co přide dolů?

BARRY *(klidně)*

Jen klid, jen klid, Darry.

DARRY Se ti řekne, klid! A co ten čas, co letí? Copak si můžu vlézt na židli a křičet na slunce: „Ó, zastaviž se, kotouči, nad paloukem, který má paní oskává,“ troubo!

BARRY To vím, že nemůžeš. Ale nemůžeš přece urychlit dění tím, když budeš pospíchat kolem dokola.

DARRY *(konečně se dostal do zástěry)*

Urychlit dění! To tě ještě nikdy nenapadlo, že když děláš rychle, tak že je to rychle hotový? Urychlit dění! Se mně zdá, že lelkovat a ležet naznaku, třepat sem tam nohama, to byl jeden způsob urychlování dění; a poslouchat, jak vyluzuješ podivný zvuky na mandolině a zpíváš odrhovačku, to byl zase jinej způsob urychlování dění, co?

BARRY Ty sám jsi mne do dvou z nich nacpal.

DARRY *(který se zaměstnával hrncem na plotně)*

Já jsem tě do nich nacpal! Barry Darryle, eště sou na světě věci jako urážka na cti, ty si sem vtrhl s mandolinou pod paži. Eště řekni, že ne.

BARRY Dobrá, jenže...

DARRY A ty jsi zpíval svou odrhovačku.

BARRY Správně, jenže...

DARRY Když jsi sem vplul, co jsem dělal? Prostný cvičení, nebo ne?

BARRY No já vím, že jo; jenže ale...

DARRY A ty jsi sebou prásknul na podlahu a div jsi na sobě neudělal uzel, jako to taky zkoušel. Je to pravda?

BARRY Mlč chvílinku.

DARRY Koukni, já nemůžu z rozmluvy přejít do debaty, poněvadž tu mám práci. Tak dyž mně nemůžeš pomoci, tak jdi, ať to nutný tady můžu udělat v klidu a pořádku.

BARRY Sám, že ti můžu pomoci. Ale musí se mi o to říct.

DARRY *(se dívá na hodiny. Náhle)*

Ty hodiny se zastavily?

BARRY *(vezme hodiny a přidrží si je u ucha)*

Netiká to. A jdou o několik hodin pozdě.

DARRY Lizzy, to je celá vona!

Zapomněla je natáhnout. Otoč párkrát tím klíčem tam a postrč ručičky na půl desátou.

(Barry začne natahovat hodinky. Darry jde ke stolu, vezme škopík vody a začne mít nádobí. Přitom si pobroukává písničku, kterou zpívali. Barry natahuje a natahuje pořád pryč a nezdá se, že by bylo znát, že se pero uvnitř napíná. Je mu to divné, natahuje znovu, a zrovna, když se chystá vložit hodiny tam, kde je našel, Darry otočí hlavu a tázavě se na něj zadívá)

DARRY Snad jsi toho prevíta nepolámál?

BARRY Ani jsem se toho nedotk.

DARRY Ani jsi se toho nedotk! Skoro hodinu se na tebe dívám, jak se v tom štouráš a rejpaš.

(Popojde k Barrymu)

Ukaž to.

(Vezme hodiny od Barryho, otevře jejich zadní část a pero vyhrézne ven)

Ani ses nedotk. Pro Ježíše Krista, nemůžeš bejt vopatrnější, když v tomhle domě bereš něco do ruky?

(Nacpe pero zpátky a položí hodiny na prádelník)

Musíš mít ruce jako gorila, ty chlape. Pojd sem a utírej, já budu mejt.

(Malá pauza, zatím co oba myjí nádobí)

DARRY *(úzkostlivě pozoruje Barryho, který, protože je krátkozraký, na všechno, co utírá, se musí dívat zblízka)*

(Darry náhle)

Pozor, pozor, člověče, dyť to nedáváš na stůl. Ty to odkládáš do vzduchu, člověče.

BARRY *(prohlíží zblízka stůl)*

Jistě? Neboj, já nic neupustím.

DARRY *(si pobroukává písničku)*

Tradydádádá...

BARRY *(rukou si dává takt a zpívá)*

Za zpěvu včel,

na koberci, co vítr z květů utkal.

(Barry vrazí ruku do džbánu, srazí jej obloukem na podlahu)

DARRY *(řve)*

Ty hade, ty bezrukej krokodýle, slone krátkozraká, koukni, co tu děláš?

BARRY *(rozčileně)*

Dyť je to jen džbánček. To je řečí. Sotva ty střepy sou vidět.

DARRY *(zrovna tak rozčileně)*

Kdybch tě nechal dál dělat, tak v nich za chvílu budeme po krk! Sedni si někam, sedni si tadyhle do kouta, nedělej nic, neříkej nic. Kdybch moh, tak bych tě nejradši dal do klece. Hele, já teď poběžím nakrmit prase. Pro rány Boží, na nic tady nesahej!

(Běží k ohništi, popadne hrnec a vyběhne ven. Nechá dveře otevřené a opět slyšíme hluk žacího stroju)

BARRY *(sedí zdrceně v rohu. Po chvílce je slyšet zvenčí náraz a vzápětí výkřik Darryho, který hned nato vlitne dveřmi dovnitř, drže si u nosu zakrvácený kapesník. Lehne si jak dlouhý tak široký na podlahu, zvrátí hlavu, aby držel nos jak nejvýše možno)*

DARRY Sežeň něco studenýho a dej mi to do tepla. Na krk, rychle.

BARRY *(postrašeně)*

Ježkovy brejle, co se stalo?

DARRY Ale nesehnul jsem dost hlavu, když jsem se vracel, a dal jsem si do frňáku, vo ten beton, Ježíšmarjá, člověče, něco studenýho, ať mně přestane téct krev.

BARRY Drž nos nejvěš co můžeš! Kde mám ale vzít něco studenýho na krk? Já věděl, že tohle bezhlavý litání nemůže urychlit dění.

DARRY *(zaúpí, jakmile slyší o urychlení dění)*

Člověče, vzpamatuj se. Víš vůbec, co je to první pomoc?

BARRY Takhle mít pěkněj kousek ledu, to by bodlo.

DARRY Pěknej. Ježíšmarjá, pěknej kousek ledu! A nechťel bys mně říct, kde tady seženu pěknej kousek ledu? A kdybys měli pěknej kousek ledu, jak bys mně ho chtěl za ten krk zastrčit? No, nemůžeš odpovědět? Kdepak seženeš pěknej kousek ledu?

BARRY Jak to mám, krucitirken, vědět? DARRY A to tu mám ležet do té doby, než bude mrznout?

(Během tohoto dialogu Barry bez cíle bloudí pokojem, nakukuje do šuplat a dívá se tak zblízka do políček, div že nosem neshodí nádobi)

DARRY *(když slyší cinkot)*

Vopatrně, vopatrně, nebo něco rozbiješ. Člověče, já musím ztrácet litry krve a takhle dlouho s tím nosem nahoru už nevydržím. Nemůžeš něco najít?

BARRY Nic tu nevidím.

DARRY Běž nahoru a vem ten klíč, co visí na zdi. Tam vzaďu, jak je ta římsa až vzaďu v pokoji. Hoď sebou, chlapci!

BARRY *(utíká nahoru, vejde do pokoje, vrátí se a dívá se dolů na Darryho)*

DARRY Máš ten klíč?

BARRY Kde je vypínač? Je tam tma jako v pytli.

DARRY *(se zoufalým záupněm se posadí, ale ihned se zase položí naznak)*

Jakmile si sednu, tak to ze mne crčí.

(K Barrymu)

V tom pokoji není vypínač. My přece kvůli tobě nemůžeme mít v každém rohu vypínač. Hele, koukej se dostat doprostřed pokoje, až narazíš na krb. Tak šátrej rukou po té římsě nad krbem a kousek dál na zdi musíš narazit na klíč. Visí tam.

(Barry jde zpátky do pokoje. Po chvíli ticha je slyšet třesot porcelánu. Darry se rychle posadí, ale okamžitě si zase lehne naznak)

DARRY *(bezradně na znaku)*

Cos to zas udělal; ó, co to zase vyved? *(Křičí na Barryho)*

Hej, ty tam nahoře — cos to zase udělal?

BARRY *(vystřikuje hlavu ze dveří)*

To nestojí za řeč. Umývadlo jsem trochu pošoup.

DARRY *(vztekle)*

Trochu pošoup! Znělo to jako parní válec. Tebe by člověk měl svázat řetězama, jinak vobrátiš dům naruby. Slez dolů, pojď dolů a zůstaň dole, nebo ty tvý delikátní ručičky srovnaj ten barák se zemí!

BARRY Já už jsem se v tý tmě rozkoukal. Já ti ten klíč najdu.

(Vrátí se do pokoje, zanechav Darryho neschopného slova. Leč za moment se objeví ve dveřích pokoje vyžděšený a rozložený. Drží si pevně jednu ruku. Letí po schodech dolů, hledá v šuplíkách. Snaží se stále držet si ruku)

Najdi si ten klíč sám. Já se kvůli tobě napůl podřezal! Proč si nedáš břitvy na nějaký bezpečný místo? Nechat válet hromady otevřenejch břitev, kam člověk šáhne. Není tady žádnéj starej hadr, abych si mohl podvázat tu ránu? Jdi si pro ten klíč sám, ti říkám.

DARRY To je hezký štěstí potřebovat pomoc a mít pomocníka napůl slepýho.

BARRY To víš, že jsem si mohl ufíknout všechny prsty tvejma zatracenejma břitvama?

(Přistoupí k Darrymu, drží v ruce kapesník a ukazuje na zraněné prsty)

Koukni se, ouveř, koukni se na ně, no. Tendle, kdyby nevisel na kousku masa, tak upadne. Jak mám teď hrát na mandolinu?

DARRY Ty bys hrál nejlíp, kdybys neměl žádný prsty.

BARRY *(drží zraněnou ruku vzhůru a podává druhou rukou Barrymu kapesník)* Vem to tady a pomoz mně zavázat to zranění.

(Barry si klekne po straně ležícího Darryho. Ten vezme kapesník a pomáhá Barrymu zavázat zraněné prsty)

DARRY *(maje nos stále vzhůru)*

Tomudle když říkáš zranění, tak tomu strašně lichtsť.

(Darry obváže Barrymu ruku)

BARRY *(zamyšleně)*

S tímle ti ale budu asi houby platnej. DARRY Aspoň to omezi tvou kapacitu, co se týče rozbíjení věcí.

(Pauza)

**SEMAFOR uvedl Recital Hany Hegerové a Miroslava Horníčka v režii Jána Roháče.
Foto V. Sochůrek**

Barry, koukej, skoč se podívat, jestli je jalovice v pořádku. Má se pást na svahu za domem.

(Barry vyjde ven ze dveří a zastaví se. Světla již ubýlo a stmívá se. Je opět slyšet hluk žacího strojku a z radnice hodiny, které tlučou deset)

BARRY Je slyšet, že seká trávu, ale já si myslím, že bys ji tam neměl nechat potmě.

DARRY *(podrážděně)*

Já nemůžu víc dělat, když mně teče krev z nosu.

BARRY Tady jsou rozházený brambory, jak je tu nechal.

DARRY *(zaúpí)*

Nemůžeš vzít koště a smést to do kouta, místo abys to rozšlapal? Nevidíš, v jakém jsem stavu?

(Barry vezme koště a začne zametat přede dveřmi)

BARRY *(nakoukne dovnitř)*

Jak to s tebou vypadá?

DARRY *(si opatrně sedá)*

Skoro se to zastavilo, ale musím bejt vopatrněj.

(Barrymu, který zametá jednou rukou, se podaří koncem násady koštěte prorazit okenní tabulku. Chvilka ticha)

BARRY *(jako by nevěděl, co udělal)*

Co to bylo? Co to bylo?

DARRY *(v záchvatu hněvu)*

Co to bylo, co to bylo. Neříkej, člověče, že nevíš, že jsi zrovna teďka vyrazil okno koštětem?

BARRY *(podrobně prohlíží okno)*

To je zajímavý. Já jsem vůbec necejtíl, že bych se byl tím koštětem něčeho dotknul. Ale vyražený to je, je tam díra.

DARRY *(se vztekle po něm opičí)*

Pán necejtíl, že by se něčeho dotknul! Je tam díra. No samosebou, že je tam díra! Všemohoucí Bože, poslalš na mne anděla ničitele —

BARRY To nám teď houby pomůže čumět na to.

DARRY *(vehementně)*

No tak pojď sem, pojď dovnitř, pojď dovnitř. Neslyšels tlouct hodiny deset? Musíš se do toho pustit.

(Vstává jako slečinka, ohmatává si nos, máje stále hlavu zvrácenou dozadu)

BARRY *(obrací list)*

Neměl bys ze všeho nejdřív dát jalovici do chlíva?

DARRY *(vztekle)*

Nejdřív ale musím poklidit v chlívě, člověče. Kvůli tvému cvičení, kvůli tvému zpívání, kvůli tvému zatracenému nadání urychlovat spád věcí jsem se k ničemu nedostal! Ani jsem jí nemoh dát píci, kterou potřebuje. Tak ať se napase na strání vzađu za barákem.

BARRY Co když se ti zatoulá tam na ten kraj a spadne dolů?

DARRY Tak to nevím, co mám s tím dělat.

Barry K něčemu uvázat bys ji nemoh?

DARRY *(vztekle)*

Tam není k čemu ji uvázat.

BARRY No a co kdyby se spustil provaz dolů komínem, že bys ji moh tady k něčemu uvázat.

DARRY *(chvilinku úpěnlivě přemýšlí)*

Barry, to není špatnej nápad. Provaz je venku, já jí ho uvážu kolem krku a druhéj konec shodím komínem a přivážu jí k židli. Počkej tu, a až ho shodím, tak tahej.

(Barry vyjde ven. Po chvilce je slyšet jeho hlas odtěkud seshora jak volá: „Halo! Halo!“ Barry trochu kouká do komína a dusí se kouřem, odpovídá)

BARRY Házej!

(Objeví se konec lanka. Barry ho popadne a táhne do místnosti. Darry se vrátí a oba přivazují provaz k židli)

Dej tu židli až támhle a kdyby ta jalovice šla moc daleko, tak ta židle pojede a budem to vidět.

DARRY *(nadšeně)*

No, konečně, kamaráde, začínáš ten svůj mozek amortizovat.

(Postrčí židli až do nejzazšího konce kuchyně)

A teď můžeme začít, a než se panička vrátí, bude tu mít vygruntováno. Rozsvítíme, abysme na to viděli.

(Otočí vypínačem, leč žárovka se nerozsvítí. Darry otráveně)

Krucifix, zase ty elektrické hodiny.

(Spěchá do přístěnku, překročí provaz) 20

BARRY (mluví za ním do přístěnku)

Já bych se v tom moc neštoural.

DARRY (v přístěnku, s důrazem)

Já vím, co dělám.

(Vyběhne, opět otočí vypínačem, avšak světlo se nedostaví; podrážděně)

Tak to musí být ta žárovka.

(Běží k zásuvce)

Tady někde musí být žárovka, už se tu válí dlouho a nikdy jsme ji nepotřebovali.

(Vyjme ze zásuvky žárovku)

Tady je.

(Přidáhně židli do středu kuchyně, vystoupí na ni, vyšroubuje starou žárovku a podá ji Barrymu)

Mrkni na ni, jestli je v pořádku.

BARRY (drží žárovku těsně u nosu)

Nic tam není vidět.

DARRY Polož ji někam, vopatrně.

BARRY A ta, co tam dáváš, ta je na správný napětí?

DARRY (se zastaví a dívá se na Barryho) Ovšemže je na správný napětí. Proč by neměla být na správný napětí?

BARRY Kdyby nebyla, že by byl křafas.

DARRY Křafas? Bez starostí. Žádné křafas.

(Pokračuje v práci. Židle, ke které je přivázaná kráva, se počne pohybovat směrem ke krbu)

DARRY (s leknutím)

Pozor! Pozor! Jalovice někam jde.

Skoč po tý židli. Chytni ji, dřív než bude v komíně.

(Barry popadne židli, leč nemá dost síly a je s ní tažen. Darry seskočí se židle, položí žárovku na stůl, popadne provaz a pomáhá Barrymu táhnout židli na místo, kde byla)

Sedni si na tu židli, abysme věděli, co ta kráva dělá.

(Barry se posadí. Darry opět vystoupí na židli a pokračuje se žárovkou. Židle se začne pohybovat i s Barrym, který na ni sedí)

BARRY (rozčileně)

Honem, honem, slez dolů, kráva blbne.

(Darry opět seskočí a oba táhnou židli zpět na místo)

DARRY Žena tu bude za chvíli, a my tu děláme než škodu.

(Opět vystoupí na židli a upravuje žárovku. Najednou se oslnivě zablískne, aby se vzápětí vše octlo v temnotě)

BARRY (jako prorok)

Darry, já tě varoval. Darry, já to tušil.

DARRY Vo čím to tu blábolíš? Nejsme na tom vo nic hůř, než jsme byli než praskla. Ve sklepě je soudek petroleje a esli tam trochu zbylo, tak rozsvítíme lampy. Rozsviť tu, co visí na zdi, a já se kouknou, jak jsme na tom s petrolejem.

(Letí do sklepa. Barry sejme lampu se zdi, sejme cylindr a pokouší se zapálit knot. Špatně na to vidí a přikládá sirku všude jinde než ke knotu. Darry vychází ze sklepa, vítězně)

Moře petroleje. Ale člověče, kde je knot a kde držíš sirku. Dej to sem.

(Vezme od Barryho sirku a rozžehne lampu)

A teď jdi ven a přines jednu z těch lamp, co stojí na té polici na pravý straně v kůlně, vzadu na dvoře.

BARRY Jak na ně budu vidět?

DARRY Rozškrtni si sirku. Budou tam stát a čumět na tebe. Já si přejeju trochu petroleje ze soudku, naliju to do tý lampy až se vrátíš, a bude světla jako ze severní záře.

BARRY (vycházeje ze dveří)

Když já houby vidím.

DARRY (najde nálevku s dlouhým krčkem a jde zpět do sklepa. Barry nechal za sebou otevřené dveře a je znovu slyšet zvuk žacího strojků. Krátká pauza. Náhle Darry vylítne ze sklepa a běží k otevřeným dveřím. Rve)

DARRY Barry, Barry, honem, člověče, já votočil moc kohoutek. Von vylít a zapad mi tam někam. Nemůžu to zavřít a v tý tmě nemůžu najít francouzské klíč. Honem, člověče, nebo to vyteče do poslední kapky.

(Utíká zpět do sklepa. Opět malá pauza. Opět vyběhne ven, drží v obou rukou plechový soudek, palcem zacpává díru po vypadlé kohoutku, běží ke dveřím a řve jako blázen)

Tak co je, člověče? Barry, slyšíš, nebo neslyšíš? Já to dlouho neudržím. Usnul jsi, nebo co je s tebou?

(Náhle je slyšet hluk, ránu a po ní zvuky padajících hrnců, plechovek a nářadí. Pak chvíli mrtvé ticho. Darry se dopotácí ke zdi)

Matko Boží, co to tam to zvíře podniká!
BARRY *(zvenku, hlasem plným úzkosti)*
Darry, Darry, pomoc, nebo bude po mně. Kde jsou dveře, já je nevidím! Já nevidím!

DARRY *(ve dveřích)*
Sem, sem, kamaráde.

(Je slyšet rána)
To nejsou dveře, to je žebřík, sem, doleva.

(Barry se vpotácí, zaprášený a vystrašený)

DARRY Tak jakoupak katastrofu zas máme za sebou?

BARRY *(úspěšlivě)*
To bylo leknutí, já se asi zhrouťm, člověče.

DARRY Tak se vzpamatuj, pro pána krále, chlape. Ven s tím, cos vyvedl?

BARRY *(se hroutí na židli)*
Ty zatracené lampy byly navrchu na tý polici. Nic, na co by si člověk vystoup. Tak jsem musel lézt po těch policích nahoru, jedna se prolomila a celá ta blbost spadla na mne.

(Darry přejde ke dřezu, na který položí soudek, ale palcem stále přidržuje otvor po kohoutku)

DARRY A proč jsi lez po těch policích. Nač jsi to potřeboval. To jsi neviděl, ty zvíře, že nebyly přibíty ke zdi? Proč sis postavil hlavu a lez jsi po nich nahoru?

BARRY Já jsem chtěl urychlit spád věcí.
DARRY *(zavýje)*

Urychloval spád věcí. Ježíšmarjá, až se Lizzy vrátí, to uvidí krásnou ruinu. Spád věcí!

BARRY A jak to na mě padalo, tak mi to srazilo brejle s nosu.

DARRY Tos je nemoh chytit, když padaly?

BARRY Když já taky padal.

DARRY Tak dobře, vem si lampu a jdi dolů najít ten kohoutek.

BARRY Taky můžu lampu upustit a bárák bude v plamenech.

DARRY *(naříká)*

Joj, joj, jestlipak si člověk zaslouží...

Pozor, židle, židle, kráva někam jde!
(Židle se začíná pohybovat směrem ke krbu. Barry ji popadne, hrdině ji drží, avšak je unášen i s ní)

BARRY *(úzkostlivě)*

Pomoz mi, člověče, drž mne, než budu v komíně.

DARRY *(pustí sud a běží Barrymu na pomoc. Popadne provaz a aby měl jistější pozici, vyplékne jej ze židle a ováže si jej kolem pasu. Na malou chvíli se jim podaří táhnout provaz směrem do kuchyně. Zatím petrolej odtéká nepozorovaně do dřezu)*

DARRY *(udýchaně)*

Drž, táhni! Nebo skončíme v komíně.

BARRY Jak já se dnes dostanu domů bez brejlí.

DARRY *(křičí)*

Táhní, chlape! Přidej, musíme ji udržet! Nejdřív ji musíme udržet a pak můžeme fňukat nad brejlema.

BARRY *(si náhle všimne soudku s petrolejem)*

Petrolej, člověče, petrolej!
(Pustí provaz a běží k soudku. Darry mizí v komíně)

BARRY *(zvedne soudek a třepe jím)*

Ták. Ani kapka, ani kapička. Teď mi řekni, co budem...

(Obrátil se a zjistil, že Darry zmizel)

LIZZY *(venku hlasem plným hrůzy)*

Jalovička, naše jalovička!

DARRY *(v komíně, křičí na ni ven)*

Lizzy, Lizzy.

LIZZY *(vběhne dovnitř právě když Darry padá komínem do krbu. Vyleze z krbu po čtyřech, zastaví se vyčerpán a pokryt sazemi. Lizzy s hrůzou)*

Pro rány Boží, co se to tu děje?

DARRY Tady vidíš výsledky tvý tvrdohlavosti. Když už jsi ten provaz odvázala z té krávy, proč jsi ho nedržela dál? Nemusel jsem spadnout a namlátit si.

LIZZY Jak jsem měla vědět, že visíš v komíně?

DARRY Jak to měla vědět! Tady to máme. No ovšem, ženská. Copak ženská vůbec něco ví?

O P O N A

rms 4

„Až budete mluvit s tím Novákem,“ povídá mi první březnovou sobotu režisér Semaforu Karel Mareš, „řekněte mu, ať se staví u nás v divadle.“

Asi hodinu nato potkám Jiřího Štáidla z Apolla:

„Tak asi nabídneme angažmá tomu Novákovi z Ostravy.“

Z Rokoka jsem před uzávěrkou tohoto čísla Repertoáru náhodou nikoho nepotkal . . . Sólovému zpěvákovi, kytaristovi, skladateli a textaři přerovského big-beatu Synkopa tedy v očích kapitánů hudebních divadel

zřejmě vůbec neuškodilo, že se v rozhovoru v Mladém světě vyznal ze své lásky k anglické skupině Shadows, jejíž sláva vrcholila před čtyřmi lety. To jen někteří skalní luxembourgologové a pražští zpěváci opovržlivě protáhli obličej nad tím venkovánem, který neví, co ve světě frčí. A rozhlasovým posluchačům, těm už podobné cechovní malichernosti nepříjdou vůbec, ti si zkrátka myslí, že „největším talentem je bezesporu Pavel Novák“ (z dopisu M. Veselého z Brna).

Pavel Novák učitelský big-beatový mládenec

NAROZENINY: 10. března 1944 – BYDLIŠTĚ: Přerov, Trávník 48 – STAV: Ženatý s kadeřnicí Olgou (znali se od malička), otec osmnáctiměsíčního Pavla. –

MINULOST: Jednoduchá. Sedmnáct let žil doma sám s maminkou. –

POVOLÁNÍ: Studující IV. ročníku pedagogické fakulty na olomoucké universitě, obor tělovýchova – biologie. – **HUDEBNÍ PRŮPRAVA:** Sedm let housle, šest let kytara. Klavír jako samouk, zaskakoval v tanečních. – **PŘIJÍMY:** Za představení 40 Kčs – jako každý ze Synkopy. – **HLASOVÝ ROZSAH:** Normálním hlasem G – a', falzetem až c".

CHARAKTER HLASU: Lyrický, v sympatickém slova smyslu moravácký tenor. –

CESTA K BIG-BEATU: Od dixielandu: Synkopa vznikla 20. dubna 1964. –

KDO SKUPINĚ POMOHL? Dirigent a dramaturg František Trnka, který ji přivedl do ostravských rozhlasových i televizních studií. –

REPERTOÁR SYNKOPY: Přes 200 skladeb, všechny s českými (!) texty.

Z jedenácti vlastních písniček Pavla Nováka jsou natočeny Vyznání, Mistr Karel, Noc pod tvým oknem a Synkopa. –

REPERTOÁR PAVLA NOVÁKA: Vedle těch čtyř snímků

hlavně Dům u vycházejícího slunce, Nemohu zapomenout (I Can't Stop Loving You; je i na desce), Jaký jsem (Rock'n'roll Music), Girl, Slib mi dej (Yesterday), Neotáčeji hlavu svou (z Perného dne), Georgia (z repertoáru Ray Charlese) atd. –

NEJVĚTŠÍ PĚVECKÁ PŘEDNOST: Plynulá melodická fráze a stále napětí v hlase, které mnozí zpěváci v průběhu profesionální činnosti ztrácejí. –

NEDOSTATEK: Výslovnost, citelně poznamenaná dialektem. Třeba v Mistrovi Karlovi ve větě „Hádejte, kdo to byl“ nezní na konci ani jednou skutečně české l. –

KROMĚ ČESKY SE DOMLUVÍ: Německy a rusky. Učí se anglicky. – **KONIČEK:** Sport. Lyže, odbíjená a hlavně sportovní gymnastika. V té byl oblastním přeborníkem. –

POTŘEBOVAL BY: Pohybově usměrnit. „Asi by to chtělo tanečního mistra. Já ani nevím, co na scéně dělám, to musí vyjít z toho zpěvu.“ –

SYNKOPA BY POTŘEBOVALA: Lepší vybavení. Zesilovače Vox z Anglie. –

VZTAH K JAZZU: „Výborná hudba, ale něco je těžší pochopitelné. Hlavně třetí proud.“ –

KONCERTY: Každou neděli doma v sále pro 800 lidí. –

ZAHRANIČNÍ ZÁJEZDY: S bývalým Dixielandem XI v Belgii a v NSR, se Synkopou loni v létě v Jugoslávii. Byli i v záhřebské televizi.

Největší úspěch měla skladba Dům u vycházejícího slunce z repertoáru newcastleských Animals. – **NEJOBLIBENĚJŠÍ ROZHLASOVÝ POŘAD:** Videň (odtud nahrává z VKV na magnetofon), Linec, Mikrofórum. – **NÁŠ ZPĚVÁK:** Matuška, Gott, Mayer.

Z žen jednoznačně Kubišová. – **SKLADATEL:** Karel Mareš. –

TEXTÁŘ: Jan Schneider. – **NAHRÁVACÍ REŽISÉR:** Przebinda. –

ZAHRANIČNÍ ZPĚVÁK: Cliff Richard a Paul McCartney a Beatles. –

SKLADBY: Michelle a Girl od Beatles. (Celá Synkopa je členem Beatles Fan Clubu). –

SKLADATEL VÁŽNÉ HUDBY: Dvořák a Smetana. – **SPISOVATEL:** Steinbeck – po trojím přečtení Hroznů hněvu. – **BÁSNICKÉ DÍLO:** Seifertova Maminka. –

JAK DLOUHO PAVEL ŽUŠTANE V SYNKOPĚ? „Dokud nás něco nerozdělí. Třeba vojna.“

Jiří Černý

Zpívá Pavel Novák

VYZNÁNÍ

Hudba a text: Pavel Novák

Z repertoáru přerovské skupiny Synkopa

C Ami C Ami C Ami Dmi E
Z tvých tváří slunce pá-lí, z tvých očí pr-ší,
C Ami Dmi E Dmi G
hlas tvůj je píseň v dá-li, co hrá si s du-ší. Jsi touhou, hvězdo jasná,
Dmi G C Ami Dmi G C C7
jsi rů-ží, jsi tak krásná, jsi vánkem v žáru lé-ta, jsi můj krásný sen.
Dmi G Dmi G Dmi
Jak květ co včelku vá-bí, mně vábí krá-sa tvá. Musím ti
G Dmi G C Ami
lásku dát, - vždyť vím, že s navždy má. - Rty mé jen to-bě šep-ta-jí,
Dmi E C Ami Dmi E
že mám tě rád. Snv mé už jinou neznají a nechtějí znát.
Dmi G Dmi G C
Vždyť mám tě, sne můj sladký. Nedám tě nikdy zpátky. Nedám tě
Ami Dmi G D Ami Dmi G
za nic na světě, navždy chci tě mít. ó ó ó ... Fine

NEJOBLÍBENĚJŠÍ VERŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍCH ZPĚVÁKŮ

JAROSLAV SEIFERT

U OKNA

Když přišlo jaro, na pešuňku
rozkvetly stromy v jarním slunku.
Maminka tichá jako pěna
k oknu je v pláči odvrácena.

— Proč pláčeš, co máš za bolest,
řekni mi, čeho je ti líto?

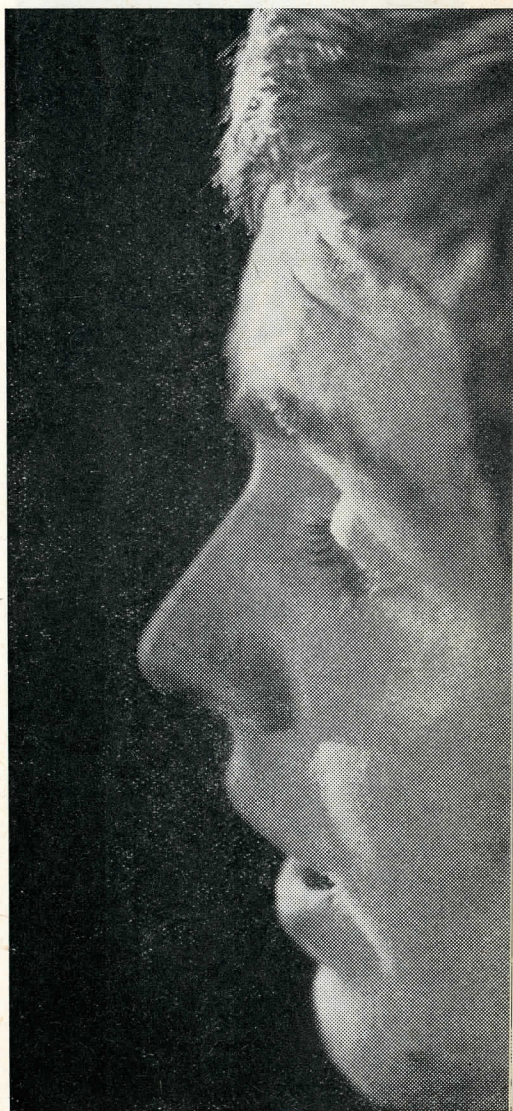
— Však ti to povím, povím ti to,
až nebudou jednou stromy kvést.

Sníh padal hustě a co chvíli
vločky se na sklo přilepily.
U okna, bylo málo světla,
maminka tiše něco pletla
a měla slzy na očích.

— Proč pláčeš, čeho je ti líto?

— Však ti to povím, povím ti to,
až nebude jednou padat sníh.

Ze sbírky Maminka

Autorem snímků zpěváka Pavla Nováka (i na titulu) je Pavel Vácha, který byl také autorem fotografie Heleny Vondráčkové na titulu 2. čísla RMS

SNY

KLAUS
ROEHLER

Nedlouho po půlnoci se Eff vydal na cestu. Opatrně a přece rozhodně kráčel ve stínu domů, a to mu dodávalo pocitu jistoty; měl ji ostatně velmi zapotřebí. Často se otáčel a pozoroval, jestli ho někdo nesleduje. Ale byl na ulici sám a nikdo neměl potuchy, že je tady a obklopuje se stínem, i když prochází kolem luceren s kalně mlžným kuželem světla. Kdo by ostatně tušil za čelem nenápadného půlnočního chodce, na tu dobu nezvykle nehluchého, tolik zmatených a současně i hanebných myšlenek?

Když dospěl k nízkému plůtku z dovedně vyřezávaných latěk — v té tmě se stěží dalo poznat, že jsou natřeny zelenou barvou — tu Eff zpomalil, přesvědčil se ještě jednou, že ho opravdu nikdo nepozoruje, a pak hbitě a tiše plot přiskočil. Byla tam nevelká, ale zato pečlivě ošetřovaná zahrada, v níž nechyběly různé módní květiny, a podél cestiček stály sošky z umělého mramoru, představující roztodivné živočichy, okřídlené ryby a podivuhodné postavy z mytologie. Eff se tu zřejmě dobře vyznal a brzy i v té tmě našel správný směr ke dveřím domku, který tu trůnil uprostřed zahrady, stranou městského ruchu. Otevřel dveře paklíčem — ani nevíme, zda takovým, jaký mívají v kapse pro každý případ zámečníci, nebo byl-li to obyčejný kus drátu, ale prokazatelně se Eff dostal dovnitř ne právě řádným způsobem.

V domku ho také nikdo nepozoroval — nebo si ho pouze nevšiml? (Ostatně chtějte v tak pozdní noční chvíli postihnout ten jemný rozdíl!) — a tak se Eff, šmátravě našlapuje, plížil po schodech do prvního patra. Také tam byla chodba, končila v temnotě. Eff se na chvilku zarazil, trochu zmaten, neboť nebylo nic vidět, jen tušit, že dveře jsou po obou stranách. Ale po chvilce to vypadalo, že se Eff upamatoval, kde najde dveře, jež hledá, a když k nim došel, shledal, že to určitě budou ty právě. Rozhodl se tudíž, že je otevře. Tiše stiskl kliku.

Pokoj, do něhož vstoupil, byl tmavý, jako ostatně celý dům. Ani měsíček nesvítíl oknem, v což Eff původně doufal. Ba zdálo se, že vůbec nesvítí, anebo pouze tam, kde to nebylo zapotřebí. Eff však ve svých plánech s magickým měsíčním světlem počítal a teď, když ho výpočet tak hloupě zklamal, upadl do pochybností, zda se mu záměr vydaří. Dalo se za takových okolností vůbec něco podnikat?

Eff se rozhlížel a hledal pomoc. Pod oknem svítila z ulice lucerna. Eff odhrnul záclonu a do pokoje vnikl namodralý svit. Jistě, byla to jen velmi nedostatečná náhrada za třpyt luny, ale proč se nespokojit světlem obyčejné lucerny, jen když alespoň trochu suplují čarovné měsíční kouzlo? Eff se uklidnil a počal se zabývat vlastním důvodem své návštěvy.

Se zatajeným dechem se blížil k posteli, podle níž hned při vstupu poznal, že zmáčkl správnou kliku. V posteli spala Dorotka, dcera domu. Byla s ním už dlouho zasnoubena, ale pořád se nemohla odhodlat přijít ještě před svatbou o svou nevinost, jež, jak Eff soudil, mu tak jako tak musela připadnout. Je logické, že takovéto zpěčování vedlo často k rozepřím mezi snoubenci, a v tomhle má Eff rozhodně naše sympatie. Teď se svlékl a potichu vklouzl k Dorotce.

Divka měla hluboký a zdravý, a je docela možné, že i záviděníhodný spánek, ale přesto se pohnula, když se jí Eff nedopatřením lehce dotkl. Eff se polekal, ale Dorotka se ze snu usmívala. Zdálo se, že sní. Rty měla pootevřené, tělo se vlnilo. Eff se tomu podívil. Ostatně — kdo ví, za které pohyby může zkušenost a za které instinkty?

Dorotka se probudila, když už byl Eff páнем situace. Zhluboka vzdychla, objala ho a zašeptala, stále ještě se zavřenýma očima: „Kde to jsem?“ „Tam, kde slon hraje na rotundové hodiny,“ odpověl Eff a hned pokračoval: „Lilie ti za spánku napadaly

na tvář a bílí holubi letí k tvému srdci. Cítíš skřivánka touhy na ramenou?“

„Na ramenou?“ zeptala se Dorotka a otevřela oči.

Eff byl na tento okamžik připravený. Svraštíl obličej a zvedl hlavu, až mu po tváři začal poskakovat namodralý svit lucerny.

„Kdo jsi?“ chtěla vědět Dorotka.

„Existuji tak, jako kdybych vůbec neexistoval,“ odpověděl Eff. „Šípy rozkoše mne rozkrajují, zatímco bičují koně své netrpělivosti a zvonice tvých prsů vyzvání na mém srdci na poplach.“

„Jak to se mnou mluvíš?“ zeptala se Dorotka.

„Ach,“ říká Eff, „jsou přece melodie a písně, které postihnou všechny tvé city, vniknou do tvého nitra a ty se už nevzpamatuješ.“

„Což sním?“ znovu se ptá Dorotka.

Eff se opět polekal, ale ještě včas si uvědomil, že i on často mluví ze spánku o snění a neprobudí se přitom, a tak odpověděl: „Sníš, má lásko, sníš, a já vdechuji liliovou vůni tvých vlasů, jsem tamborem na bubínku tvého srdce. Ještě nikdy nebyla studna mého okouzlení tak hluboká.“

Dorotka se tímto sdělením uspokojila, ale nedalo jí, aby, podobně jako Eff, neoděla své uspokojení nad krásným snem do podobných srdceryvných metafor: „Ty můj sladký poklade,“ šeptala mu do ucha, „kouzelný koberec snu mne unáší nocí na oblácích vonících tymlánem.“

Nato Eff: „Na bílém peří mladosti plaví se škuner mého mládí.“

Dorotka: „Vidím na obzoru přístav štěstí.“

Eff: „V bouři růží pukají slupky všeho pozemského.“

Dorotka: „Mé srdce padá se stromu času.“

Eff: „Vpíjím se do pryskyřičné chuti tvého těla.“

Tady se Dorotce zarazila řeč. Zby-

tek noci strávili oba ve střídavé rozkoši. Spokojenost byla oboustranná a všechny Dorotčiny pochybnosti o tomto nádherném snu dovedl Eff vhodně rozptýlit. Kdo by koneckonců nechtěl dát realitě zelenou (příčemž realitou není jen to, co za ní sami považujeme), jestliže se tím může obohatit o další líbeznosti.

K ránu, když Dorotka tvrdě usnula, Eff se zdvihl, urovnal stopy své tolik skutečné návštěvy a za úsvitu opustil dům právě tak tiše, jako když vstupoval.

Odpoledne navštívil Dorotku jako by nic v obvyklou hodinu. Slečna ho přijala velmi něžně a hned vyprávěla, jaký to měla té noci nádherný sen. „Copak se ti zdálo?“ vyzvídal Eff.

„Snila jsem o tobě,“ odpověděla Dorotka.

„O mně?“ divil se Eff.

Dorotka se zarděla. „Ano, o tobě, ale to ti nemohu vypravovat, miláčku. Snad až někdy později.“

„Já jsem také snil,“ řekl náhle Eff, sveden sladkou vzpomínkou na uplynulou noc a na své vítězství.

„O čem?“ ptala se Dorotka.

„O tobě,“ odpověděl Eff, a protože už nemohl zkrátit jejístnost a chtěl vychutnat svůj triumf, rozhovořil se bez váhání a se sotva tajenou radostí o společné noci.

„To není pravda!“ zvolala Dorotka.

„Je to tak,“ říká Eff a hned slouží podrobnostmi. Dorotka se rozplakala. „Stydím se za tebe,“ pravila, „hned odejdi!“

Teprve teď si Eff uvědomil, že měl být raději zticha. Marň se to však pokoušel Dorotce rozmluvit a přesvědčit ji, že to byl všechno jenom sen; už bylo pozdě. Je to vždycky na pováženou, strkat nos do cizích věcí, a to Eff bezpochyby udělal.

„Spletl ses, milý,“ řekla hněvivě Dorotka. „Pořád se mýlíš. Teď si jistě myslíš, žeš mne dostal. A že zas kdy-

koliv můžeš. Nebo snad teď zas chceš dokazovat, žeš u mne v noci nebyl?“

Tato slova ho zmátla. Zasyčela mu v hlavě a Eff najednou zas Dorotku uviděl, tak živě si ji představil, že ani po delším uvažování nebyl schopen řádně odpovědět. Posléze rozzloben nad nepříjemným koncem celé akce řekl Dorotce: „Nerozčiluj se tak, vždyť jsi už stejně nebyla nevinná!“

„Cože?“ vyjela na něho Dorotka. „Hochu, tys mne podvedl!“

„Podvedl?“ podivil se Eff.

„Ovšem,“ odpověděla Dorotka, zvedla hlavu, našpulila rty jako k polibku a zašeptala mu do ucha, aby mu nic neuniklo: „Ano, podvedl jsi mne. Protože já bych to nikomu jinému nedovolila. Čekala jsem jen na tebe, ale tys nebyl ty a mělo to být později. Teď jdu — a mezi námi je konec,“ uzavřela odhodlaně.

Za několik dnů Dorotka své zasnoubení oficiálně zrušila. Záležitost, to se rozumí, vzrušila celé městečko, a hned bylo plno pověstí a odporujících si dohadů. Hrát si se sny jistě není bez půvabu, ale, jak se ukázalo, ani bez nebezpečí, a protože tehdy — a zejména v literatuře našeho malého města — bylo skutečné bez rozpaků zaměňováno s neskutečným, není vyloučeno, že odtud měl Eff podnět k svému zhacenému počínání. Dnes bývají sice příjemné sny tohoto světa, jak se zdá, dílem pár taškářů, ale my bychom neradi pana Effa pokládali za takového filutu. Spíš byl ten sen, který inscenoval, zgruntu špatný. Ale špatné sny pocházejí od žaludku, buď prázdného, nebo přečpaného. Má to snad být důkaz, že obyvatelé našeho města trpí zažívacími potížemi? A rovněž nechceme podávat důkaz, zda je skutečnost vůbec poznatelná. Jestliže ano, pak snad jen v nečetných prchavých okamžicích, jež nemohou ospravedlnit přepoetizování skutečnosti.

Přeložil Jiří Janovský

STOP-divadlo USMV uvádí v režii Václava Tomšovského Martincovu a Friedrichovu dramtizaci románu Kriminál naruby. Foto J. Červený

SPLÍN

Šanson z pořadu divadla Semafor

ZUZANA JE VŠUDE JAKO DOMA

Zpívá Milan Drobný

Hudba: Angelo Michajlův / Text: Eduard Krečmar

Big Beat

Dmi F G7 Dmi F G7 Dmi F G7

Dmi C Dmi F Dmi G7 Dmi C Dmi F Dmi

Ne-be ho-ří, - obzor sá - lá, - slunce

G7 Dmi C Dmi F Dmi G7 Dmi C D

žhavé - cho-dí spát - a mne mo-ří zi-ma stá - lá,

D C B^b C Dmi Dmi Ami Dmi G7 Ami

a mne sví-rá věčný chlad. Já sním veče-řím, - já sním u-sí-nám,

B^b C7 F G7 A F Dmi G7 G C

- na nic ne-věřím, všechno proklínám. - Tenhle chlad mi vládne,

Dmi C Dmi F Dmi G7 Dmi C Dmi C Dmi

vpodvědomí tvoří hrad, hradby nic nepro-lomí. -

E^bmi G^bE^bmi A^b7 E^bmi D^b E^bmi G^bE^bmi A^b7 E^bmi D^b E^bmi

Nebe ho-ří, - obzor sá - lá, lásky ma-jí horký klín

G^bE^bmi A^b7 E^bmi D^b E^b D^b C^b D^b

a mne mo-ří - zi-ma stá - lá - a mne sví-rá věčný

E^bmi E^bmi B^bmi E^bmi A^b B^bmi C^b D^b7 G^b

splín. Já sním večeřím, - já sním u-sí-nám, - na nic ne-věřím,

A^b B^b7 B^b7 B^b7 G^bE^bmi A^b E^bmi D^b E^bmi

- všechno proklínám. - Tenhle splín mi vládne vpodvědomí,

G^b E^bmi A^b7 E^bmi D^b E^bmi Dmi F Dmi

žádný klín ty hradby neprolomí. -

10 2

Tvoje

G7 Dmi C Dmi F Dmi G7 Dmi C Dmi
 tvář tak měkce pá-li, - zohnů v očích stoupá dým,
 F Dmi G7 Dmi C D C B^b C
 chci ti dát - víc než chlad stá - lý, já to dát už ne-u-
 Dmi Ami Dmi G7 Ami B^b C7 F
 mím. - Splín mi nedo-vo-lí, - pusť mě ke dveřím, snad tě ne-zabo-lí,
 G7 A7 F Dmi C7 C Dmi F Dmi
 - že ti nevě-rím. - Tenhle splín mi vládne v podvědomí, žádný
 G7 Dmi C Dmi C Dmi Dmi
 klín ty hradby neprolomí.

Ještě několik melodií

je název klavírního alba dosud nikde nepublikovaných skladeb Jaroslava Ježka s texty Jiřího Suchého, Miloně Čepelky a Jiřího Čekana v úpravě Karla Šroma, které právě vyšlo v nakladatelství Svazu čs. skladatelů PANTON, Praha 1, Besední 3. Album obsahuje skladby: Možná, že to netuší — foxtrot, Balada o strašné Anči — píseň a waltz, Kdo šetří, má za tři — foxtrot, Jak jsou ženy založeny — tango, Jarní deska pro starého pána — moderato foxtrot, Velký vůz a blues — blues, Chameleón — foxtrot. — Publikaci koupíte ve všech prodejnách hudebnin n. p. KNIHA.

LITERATURY,

ZEDNÍKOVI

a čepici.

„Pavla s Janou si jsou podobné jako vejce vejci. Až si je někdy soudružka učitelka plete. Jak by také ne, vždyť jsou to dvojčata. A jiskřičky — jako vy, děti.

Dnes se na ně maminka ale zlobí. Velké hodiny v obývacím pokoji už odbily pět a děvčata ještě nejsou ze školy doma. I tatínkovi se stýská po jeho čipkách. Konečně se hrnou do dveří.

„Maminko, tatínku,“ volají jedna přes druhou, „že neuhádnete, kde jsme byly?“

„Nejdříve se přezujte a umyjte si ruce,“ řekla maminka a usmála se na tatínka. „Tak, a teď povídejte, tulačky.“

„Soudružka učitelka nám říkala, že teď před vánocemi nemáme zapomínat na staré a opuštěné lidi a že jim máme pomáhat,“ začala Pavla.

„Proto jsme navštívily soudruha Kovandu a přinesly jsme mu dárek a on nám vyprávěl, jak byl malý hoch a měl chudé dětství,“ pokračovala Jana.

„Koupily jsme mu teplé rukavice palčáky a každá jsme mu namalovala obrázek.“

„A chtěly jsme mu pomáhat, ale on nic nechtěl.“

„Kdepak jste vzaly peníze, co?“ zeptal se přísně tatínek.

Dvojčata zkroušeně pomrkvávají.

„Nu, darebačky?“ Maminka je také zvědavá.

„My — my jsme rozbily prasátko.“

Mamince rozkvetl na tváři úsměv.

„Vždyť bylo vaše,“ řekla. „Peníze jste si poctivě vydělaly sběrem lahví a odpadových surovin.“

„Dobře jste udělaly, děvčata,“ pochválil je tatínek. „Znám soudruha Kovandu již mnoho let. Pracovali jsme spolu. Ještě dnes, když je v penzi, přichází za námi do továrny a pomůže slovem i rukama.“

„Je to takový soudružský soudruh,“ řekla maminka.

Dvojčata sedí kolem tatínka a ani nedutají. Táta vypráví o továrně, o soudružích spolupracovnících a o těch krásných nových tramvajích, které se u nich vyrábějí. Však vy v nich, děti, také rády jezdíte.

„Tak, děvčata, a teď běžte mamince umýt nádoby.“

Jana s Pavlou vesele odskotačily do kuchyně. Tatínek objal maminku, která má oči plné slz, kolem ramen. Mají radost ze svých správných dětí. Opravdových jiskřiček.

Od dědy Mráze dostaly Jana s Pavlou nové prasátko. Bylo ještě krásnější a větší než to první.“

Byla to krásná povídka. Špagátem omotaný stromek a smutný zajíc klímbající se malátně za oknem ohlašovaly brzký příchod Svatvečera a naše mladé dojaté duše se dmuly touhou po konání dobrých činů.

V našem domě však nežil šedivý dědoušek penzista, kterého bychom milo-

vali, rozpomínajíce se na krumpáček, který nám půjčoval k dobývání drnů ze dvora rozkopávaného v akci Z.

Ani milá stařenka, věčně shrbená pod těžkým rancem, již bychom tu a tam ulehčili její břímě. Za pomeranč a vřidné slovo.

Žil tu jen starý pan Syřiště, „zpuštěl ze třetího štoku“, jak pravila paní správcová, a babička Rumlová, co sbírala po ulicích do koženého pytlíčku špačky a měla na bytě.

A pak už jen ten pán „kdoví, co je to vůbec zač“, zjevující se pouze navečer, kdy točil na chodbě vodu do oprýskaného kbelíku, v dlouhém urousaném županu ovázaném ještě delší šňůrou, na kterou si občas šlapal.

Však co stařenku, co dědečka — my ani prasátko neměli. Byl zde jen dobrý úmysl a holé ruce.

„Hele, mám nápad.“ Tonda si zastrčil dojatou nudli a prastil se do hlavy. „Nadělné zedníkoví.“

„A nevíš co?“

„To tedy vím. Viděl jsi, že by měl někdy něco na hlavě? No vidíš. Nadělné mu čepici, chápeš?“

Že bych chápal, to jsem tedy nechápal. Pořád mi scházelo prasátko.

„A za co?“

„Seš padlej? Za co? Táta dostal k Ježíškovi takovou koženou čepici, co nenosí, protože v ní vypadá jako slouha. Došlo?“

Tondovic kuchyně se rázem rozjasnila. Bylo to náramné.

Zedník byl kámoš. Několikrát týdně přicházel na náš dvůr, namíchal v kolečku maltu a s kouzelným skřípením odjížděl neznámým směrem. Házel jsme mu z pavlače drobky a vlaštovky na jeho holou, věčně zpocenou hlavu, plivali jsme mu do svačiny a lili na něj kafe. A přesto se nikdy neptal, co máme ve škole, jestli neumíme zdravít a jak se jmenují rodiče. Jen někdy po nás hodil kamenem. Zkrátka kámoš.

Tonda přinesl čepici, připíchl jsme na ni lístek s jediným slovem — ZEDNÍKOVI — a položili jsme ji na hromadu prken, kde obyčejně sedával. Pak jsme vyběhli na pavlač a čekali.

Čepice si všiml hned jak přišel. Rozhlédl se po dvoře, podíval se nahoru k pavlačím a pak zahodil lístek, strčil čepici do kapsy a vyšel ze dvora. Seběhli jsme zase dolů.

Byl už na ulici, čepici pořád v kapse, a mířil rovnou k „Zelenému stromu“. Byli jsme šťastni — jde se s ním pochlubit.

Dlouho, dlouho jsme stáli u vrat a čekali, až obdarovaný zedník vyjde z hospody. Byla už skoro tma, když přišel. Bez čepice, tak nějak ušle, ani si nás nevšiml.

„Ten je zase nadrátovanej,“ řekla paní správcová, která zametala průjezd. „Kde na to ten chlap jeden pořád bere?“

Tak jsme šli domů.

Muž chce ženu natolik chytrou, aby pocho-pila, jak je moudrý, a natolik hloupou, aby se mu obdivovala.

Zangwill

Manžel je člověk, který ženě pomáhá v ne-snázích, do kterých by se nebyla dostala, kdyby si ho nebyla vzala.

Rowlandová

Jenom se žeňte, beže všeho. Dostaneš-li do-brou ženu, budeš výjimkou, dostaneš-li zlou, zůstaneš filosofem.

Sokrates

Kdyby byli muži více spokojeni sami se se-bou, byli by méně nespokojeni se svými že-nami.

Voltaire

Moje žena mne tak miluje, že mi někdy i ro-zumí.

Pascal

Člověk není k stáru moudřejší, je jen opa-trnější.

Hemingway

Bojíte-li se samoty, nežeňte se.

Čechov

Rodič, který by byl schopen vidět své dítě tak, jaké skutečně je, by potřásl hlavou a řekl: Vilík za nic nestojí, prodáme ho.

Leacock

Pomlouvání mladých lidí je nezbytná součást duševní hygieny starých a znamenitě povzbuzuje jejich krevní oběh.

L. P. Smith

Starci rádi udělají dobrou ponaučení, aby se utěšili nad tím, že už nemohou dávat špatné příklady.

Rochejoucauld

Jakmile se z mládí začne dělat zásluha, tak je to špatné. Protože každé bibec — starej — byl taky jednou mladej bibec.

Werich

Z knihy B. Hartla *Malý inspiromat*, kterou vydala Mladá fronta

BURZA PÍSNÍČEK

zahájila v únoru v pražské kavárně Luxor

a pokračuje každou poslední středu v měsíci na Staroměstském náměstí v ZK zaměstnanců obchodu, který — ve spolupráci s Čs. rozhlasem a Ústředním domem lidové umělecké tvořivosti — je jejím pořadatelem.

V úvodním pořadu dalo obecenstvo nejvíc hlasů písničkám

DĚVČE Z COLORADA a PŮLNOČNÍ RŮŽE, jež zároveň otiskujeme.

Burzu písniček uvádí konferenciérská dvojice M. Šimek a J. Grossmann. Foto L. Svátek

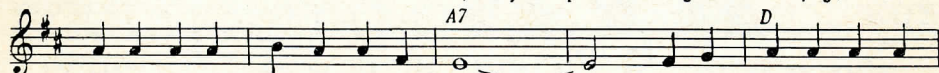
DĚVČE Z COLORADA

Úprava americké lidové písně a český text: Jaroslav Olša

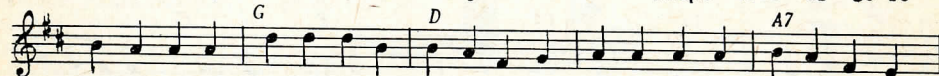
Tempo di Bright Western Song

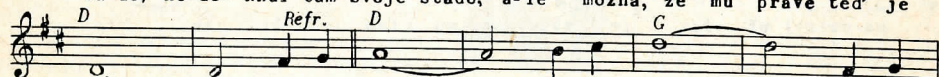
1. By-la hezká, by-la mla-dá, pochá- ze-la z Co-lo-ra-da, ko-ho
modrá, ská-ly ru-dý, je-ho cesta ve-de tu-dy, tam do
prostě vrátit do-mů...Co mám dodat ještě k tomu? Že ho
šil, že tahle zra-da ne-tej-ká se je-ho stáda, který
den se nocí střídá, svýho pá-na kůň jen hlídá, jak tak

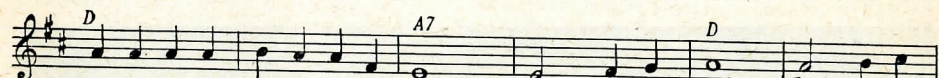
rá-da má, to ni-kdo ne- vě- děl. - Z těch, co na svejch koních
Co-lo-ra-da, kde má děv-če svý. - Po-řád šeptal svý-mu
přepadli a by-li na něj tři. - Ne- vi- děl je, myslel
o-de-hna-li na kraj světa snad. - Dlouho pryč byl z Co-lo-
le-ží vžlutý trávě za-bi-tej. - Nespa- třil už Co-lo-

stepí páděj' za stádem jak slepí, jeden chtěl snít žít a tak si pro ni
ko-ni: Mně se tolik stejská po ní za dne bí-lý- ho i v no-ci bez-hvězd-
na ni a tak nebránil se a- ni, z ko-ně spad..svou milou nikdy ne- spa-
ra-da, je-ho mi-lá by-la mla-dá, z těch tři jeden víc, než tenhle měl ji
ra-do, ne-do- hnal tam svoje stádo, a-le možná, že mu právě teď je

jel. - 1-4. Ji-pi jou - ji- pi jé - tak se
ný. - 5. Ji-pi jou - ji- pi jé - mož- ná
tří. -
rád. -
hej. -

v sedle houpal celou noc i den, - Ji-pi jou - Ji-pi
jak tak leží v trávě za-bi-tej Ji-pi jou - Ji-pi

Jé - tam do Co-lo-ra-da ved' ho je- ho sen. - 2. Ře-ka
Jé - možná že mu právě 3. Chtěl se
4. Ne-tu-
5. Když pak

pro- to bu- de hej. - - - Ou kej.

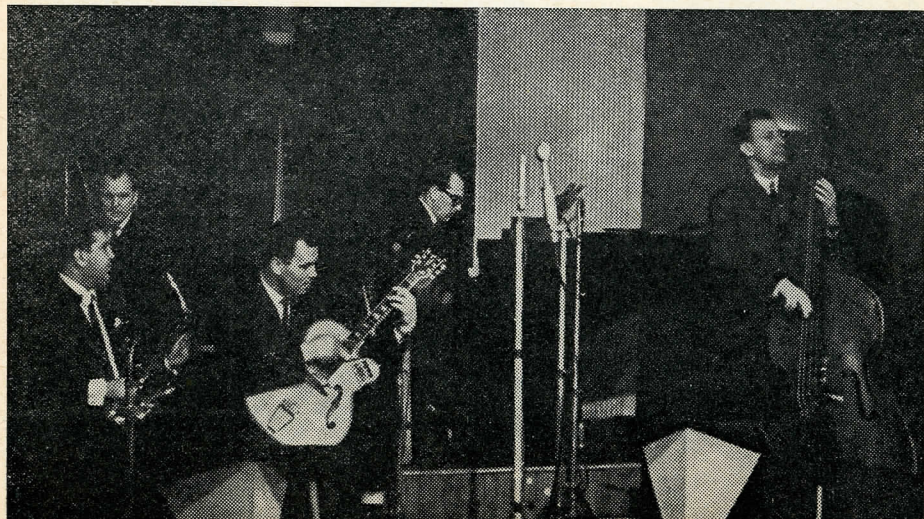
1. a 5. sloka -
Tempo rubato

PŮLNOČNÍ RŮŽE

Hudba: Jiří Brabec / Text: Jiří Grossmann

F C7 F7 B^b F B^b F G7 C7
 Ne-o-hlí-žej se dál, a-by ti zůstal v očích stát ten kou-zelný
 F C7 F C7 F7
 sou-mrak, co znám o já, ne-o-hlí-žej se dál, abych ti
 B^b F B^b F G7 C7 F F7
 zítra mo-hl dát tu půl-noč-ní rů-ži, co mám - u-kry-tou
 R^b F B^b A7 Dmi
 v zá-vě-jích, ukrytou v dlaních bezbrannou, kam se zas jen tvoje
 B^b G7 C7 F C7 F7
 dia-ně do-sta-nou, ou, ou. - Ne-o-hlí-žej se dál, abych se
 B^b F B^b F G7 C7 F
 ne-mu-sel už bát, že zů-sta-nu stou rů-ží sám...

Svátkův snímek Kunstova orchestru je z první Burzy písniček

Předsiň. V pozadí dvoje dveře. Dveře vpravo vedou na chodbu, dveře vlevo na schody. Napravo okno na ulici. Kousek od okna na stejné straně gauč. Vlevo židle a věšák. Uprostřed stůl. V předsiňi je tma. Dveřmi na schody vchází MANŽEL a sedm PŘÁTEL, všichni jsou namol. (Ve fraku nebo ve smokingu.) MANŽEL komicky šmátrá po zdi, hledaje vypínač. Dva nebo tři z jeho opilých PŘÁTEL ho napodobují. Konečně se rozsvítí lampa nad stolem.

MANŽEL Ticho! *(Naslouchá)* Žena spí... Její pokoj je dost daleko... Nic neslyšela... To bude překvapení... Jdu ji vzbudit!

OSTATNÍ Ne, ne...

PRVNÍ Ano! Koneckonců... dobrý nápad!

DRUHÝ Proboha! Ne!... Je to tak seriózní paní...

JINÝ Je ale vtipná!...

MANŽEL Hned pochopí. Uvidíte. Napijeme se společně... Mám dneska svátek a je docela přirozené, aby se moje žena k našemu veselí připojila...

DALŠÍ *(vypotácí se ze dveří, které vedou na chodbu)* Znímám... Jdu vyčmuchat nějakou tu lahvičku! *(Je slyšet, že zakopl. Třesk rozbitého skla v sousedním pokoji)*

MANŽELKA Kdo je tam?... Kdo je?... *(Vchází, neupravená, jen v pyžamu. Všichni mlčí. Opilec, který šel hledat láhev, jde za ní a tváří se komicky rozpačitě)*

PRVNÍ Dobrý den!

DRUHÝ Dobrý večer!

TŘETÍ Dobrou noc!

ČTVRTÝ Hezké sny!

PÁTÝ Moje úcta!

ŠESTÝ Klaním se!

SEDMÝ Rukulíbám!

MANŽELKA Děkuji... Děkuji...

(Otráveně) Nečekala jsem vás... *(Rozzlobeně se obrací k manželovi)*

Takys mě mohl upozornit předem... *(K ostatním)* Promiňte mi... v téhle toaletě...

NĚKTERÍ Naopak! Nádherná!

PŘE KVA PĚ NÍ

F. T. MARINETTI

FUTURISTICKÁ DIVADELNÍ SYNTÉZA

JINÍ Obdivujeme se vám!

JEDEN Zbožňujeme vás! *(Líbá ji)*

VŠICHNI Ale! Ale!... Ta ostuda! Ta-
kovský nevychovanec!... To se přece
nedělá!

MANŽEL *(komicky)* Já ho zaškrťm!
*(Legračně ho uchopí za krk a tlačí
na gauč)*

VŠICHNI Ano! Ano! Je třeba ho
uškrťt! Ha! ha! ha! ha! ha! ha! *(Všic-
hni se na celé kolo chechtají a po-
vzbuzují MANŽELA)*

MANŽEL *(směje se, ale mluví drsným
hlasem)* Zrádče! Svůdníku! Don-
chuáne! Ha! ha! Máš strach, že tě
uškrťm!

*(Všichni do něho strkají a sedají si
na něj, zatímco se sklání nad dru-
hým opilem. Obrovské veselí. MAN-
ŽELKA netrpělivě chodí po pokoji.)*

Jeden po druhém se opilci zdvíhají s gauče, na kterém MANŽEL stále ještě drží druhého pod sebou)
MANŽEL Uf! uf! Udusíte mě! *(Vstává a dívá se, že přítel, kterého držel pod sebou, se nehýbe)* No tak! Vsta-
vej! Honem! Ten ochlasta!... Musí-
me mu uvolnit límec!... Proboha!
Je mrtev!

OSTATNÍ Ne, ne! To není možné. Ano.
Je mrtev! Co teď? Utečeme? Ne!
Ano! Říkal jsem to! To je blbost!
Jsme blázni! Já věděl, že to špatně
skončí!

(Ticho)

PRVNÍ Je třeba ho vynést!

DRUHÝ Na ulici... Položíme ho na
chodník!

TŘETÍ: Ano, ano... *(Podívá se
z okna)* Nikdo tam není. Ulice je
pustá.

DVA *(vycházejí ze dveří, které vedou
na schody, a odnášejí mrtvého)*

MANŽELKA *(pláče na gauči. Ostatní
se dívají z okna)*

PRVNÍ V tuhle hodinu obyčejně jezdí
mlíkaři...

DRUHÝ *(dívá se na hodinky)* Dnes se
zpozдили.

TŘETÍ Tamhle jsou.

ČTVRTÝ Kdo?

PÁTÝ No oni... Nesou ho doprostřed
ulice!

DALŠÍ To je nápad! Pokládají ho na
koleje... Hele... hele...
*(Všichni se tlačí k oknu. Je slyšet
hluk blížícího se vozu)*

PRVNÍ To není tramvaj... Nějaký
vůz...

DRUHÝ To je pohřební vůz, práz-
dný...

TŘETÍ Výborně!

ČTVRTÝ Přejeli ho!

PÁTÝ Rozmačkalo ho to! Jak nadsko-
čil!

ŠESTÝ Vůz se zastavuje... Kočí se-
skakuje... Strkají ho do vozu...

SEDMÝ Že je ale organizovaná ta po-
hřební služba!...

O P O N A

Přeložil Josef Hajný

LÉKOŘICE

Z televizního seriálu „KDO —
S KÝM — O ČEM — PRO KOHO“

Text: Vratislav Blažek

Hudba: Jaromír Vomáčka

(Zpívá Václav Neckář)

Láska to je nemoc zlá
Každý na ni svůj lék má
Poslechněte jak jsem na to
Od lesa šel já

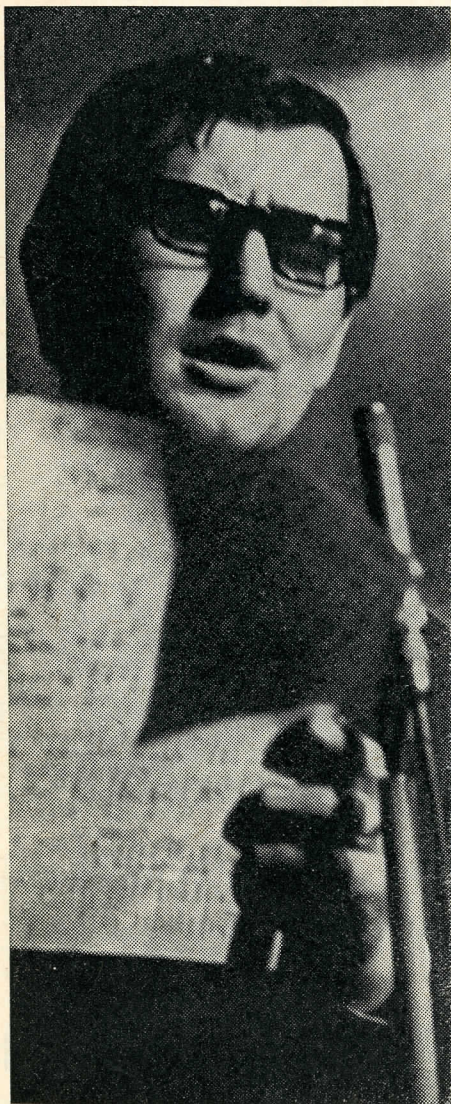
Rozhod jsem se léčit lásku lékořicí
Objednám si aspoň tisíc odnoží
Pak si svařím soudek vína se skořicí
A počkám až se ten plevel rozmnoží
Lékořicí cesta ke mně ti zaroste
Jednou provždycky
Lékořicí po víně se skořicí
Bývám cynický
Ale fakticky:
I své okno nechám zarůst lékořicí
Neuvidíš jak se trápím nelidsky

Lékořicí cesta ke mně ti zaroste
Jednou provždycky
Lékořicí jsi mě prokletí naprosté
Což je nelidský
Ale prakticky
Kdybych věděl že tě získám lékořicí
Nemuselo by to končit tragicky
Dal bych rázně vale vínu se skořicí
A za všechny svoje prachy
Nakoupil bych hlínu
A pěstoval inu
Jenom tu květinu
Tu a žádnú inú
Rostlo by napravo
Rostlo by nalevo
Pro tebe má děvo
Jen to sladký dřevo
Lékořice samá lékořice
Lé-lé-lé-lé-lé-lékořice
Samá lékořice

Svátkova fotografie zpěváka Jaroslava Olši

písničky bez not

HELP! (Pomoc!)

Text: Paul McCartney

Hudba: John Lennon

(Z repertoáru BEATLES)

Help! I need somebody
Help! Not just anybody
Help! You know I need someone
Help!

1—3

When I was younger so much younger
Then today
I never needed anybody's help
In any way
But now these days are gone
I'm not so self assured
Now I find I've changed my mind
I've opened up the doors

Help me if you can I'm feeling down
And I do appreciate you being round
Help me get my feet back on the ground
Won't you please please help me
Help me Help me
Oooh!

2

And now my life has changed
In oh so many ways
My independance seems
To vanish in the haze
But ev'ry now and then
I feel so insecure
I know that I just need you
Like I've never done before

PŘEKŁAD:

Pomoc, potřebuju někoho, ne hned tak někoho, ale někoho.

Když jsem byl o mnoho mladší než dnes, nepotřeboval jsem nikdy nikoho, aby mi pomáhal. Ale ty dny už jsou pryč a já už si nejsem tak jist sám sebou; zjistil jsem, že mám jiný názor a otevřel jsem dveře.

Pomoz mi, můžeš-li, mám mizernou náladu a jsem moc rád, když jsi se mnou, pomoz mi zase se postavit na nohy. Nepomůžeš mi, prosím tě? Pomoz mi! Óóó...

A teď se můj život změnil v tolika směrrech, zdá se, že má nezávislost mizí v mlze, ale každou chvíli se ještě cítím tak nejistý a vím, že tě prostě potřebuju tak, jako nikdy předtím.

KLADIVO

Americká lidová

Český text Ivo Fischer

(Zpívá Waldemar Matuška)

- 1 Bylo by to krásný bejt bleskem nebo bouří
Bejt vodou nebo trávou bejt větrem co vál
Bejt kladivem v pěstích bejt jiskřičkou v kouři
A kovářinou bejt a znít a vocelově zvonit
Ó... to bych si tak přál.
- 2 Bylo by to krásný bejt zvonem kterej zpívá
A do nebe se dívá a nebo i dál
A zvoní že svítá nebo se stmívá
Bejt obyčejnej zvon a znít a vocelově zvonit
Ó... to bych si tak přál.
- 3 Bylo by to krásný bejt v melodii tónem
Tím tónem kterej hladí jak hedvábnej šál
Tím tónem co ladí a zní pod balkónem
Bejt v melodii tón a znít a vocelově zvonit
Ó... to bych si tak přál.
- 4 Bylo by to krásný bejt zvonem kterej zpívá
I kladivem i tónem a bůhví čím dál
I zpívat že svítá anebo se stmívá
A zvučet jako zvon a znít a zpívat dobrým lidem
Ó... to bych si tak přál.

BUDU CHODIT PO ŠPIČKÁCH

Z repertoáru pražské skupiny GEORGE AND BEATHOWENS
Zpívá PETR NOVÁK

Hudba: Petr Novák / Text: Ivo Plicka

The musical score is written in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of three staves of music with lyrics in Czech. The first staff has five measures with chords G, C, Am, D, and G. The second staff has five measures with chords C, Am, D, Am, and D, followed by a 'Refr.' marking. The third staff has five measures with chords Am, D, Am, D, and C, ending with a D chord. The lyrics are as follows:

1. Zavři pu-su a jdi spát, vždyť už bude brzo den, nech si o mně
2. Zavři o-či, ať už spíš, ať z toho snu něco máš, ráno až se
3. Rozhod' vlasy na polštář a sni o mně krásný sen nebo rá-no

něco zdát, ať je krásný ten tvůj sen. Já budu chodit po špičkách,
probudíš, po-li-bek mně taky dáš.
nepoznáš, že je tady nový den.

snad tě tím nezbudím, áááá slunce vyjde v tmách polibkem tě probudím. -

Čtenářská soutěž repertoáru malé scény Odpověz jednou větou!

ÚKOL PRO ČTENÁŘE ZE STŘEDOČESKÉHO KRAJE:

Jelikož na snímku televizní nahrávky Šlitrovy a Suchého písně Tak abyste to věděla je celkem zřejmé, co si myslí Hana Hegerová a Waldemar Matuška, dotazujeme se soutěžících,

- a) co si myslí pes vlevo,
- b) co si myslí pes vpravo.

TEČKA

Hudba: Ladislav Štáidl / Text: J. R. Pick

Svižně-beatově

Tu-hle, když jsem psaní psal ma- je tužku za-kle-tou, -
 Vzal jsem mu ji na svou pěst, já vím, že to drzost jest, -

tak slu-něč-ku - vzal jsem tečku, - po-u-žil ji prostě za vě-
 tak slu-něč-ku - vzal jsem tečku, - zbylo mu jich ještě nejmiň

1. D /// Hmi /// 2. D ///
 tou á - há - a - há - a - há - šest.

Ač se zdálo, že se dalo z míry vy- vés- ti, á - há

ač se pletlo, přesto vzlétlo nám dvoum pro štěstí á - há pro štěs-
 tí. - Tu-hle, když jsem psaní psal máje tužku za-kletou, -

tak slu-něčku - vzal jsem tečku, - po-u-žil ji jen tak za vě-
 tou, - po-u-žil ji jen tak za vě- tou.

DUŠE

Hudba: Ladislav Štaidl / Text: Petr Rada

Moderato-těžké čtyři doby

Říka-la, že a- si neuměl bych sní jen tak žít, - klopívala řa- sy, o du-ši je psá-no,
 Pokud je mi zná-mo, duše je prý miň než-li stín, -
 za ruku když chtěl jsem ji vzít, - ří-ka-la, že du-ší - měl bych ji mít
 že je hořká víc než-li blín, - vduši smutek se-dí, - če-ká, neví
 rád, Já, ač se to neslu- ší, musel jsem se smát hm ... hm ...
 nač, sduší srdce souse- dí, slyší její pláč hm ... hm ...
 hm ... jen pláč jen pláč jen pláč jenom pláč - jen
 pláč, jen pláč, jen pláč, jenom pláč - Ří-ka-la, že a- si
 ne-uměl bych sní jen tak žít, - klopí-vala řa- sy, za ruku když chtěl jsem ji
 vzít, říkala, že du-ší - měl bych ji mít rád, já, ač se to neslu-
 ší, musel jsem se smát hm ... hm ... musel jsem se smát hm ... hm.

DĚTSKÝ OČI

Z repertoáru pražské skupiny GEORGE AND BEATHOWENS
Zpívá PETR NOVÁK

Hudba: Petr Novák / Text: Ivo Plicka

Předehra-recitativ:

Její dětský oči smutně na mě hledí jako když to vědí, že je nechám být.

Její dětský oči jenom pro mne pláče, svou tvář v slzách smáčí, že už musím jít ...

1. Že prej zná lás- ku, která je věčná, že prej mně mů- že všechno
2. Prosím tě, děv- če, vždyť ty seš dí- tě, ko- lik ti jenom mů- že
dát, že by mi by - la, prej strašně vděčná, kdybych ji
být. Vždyť ani ne - vím zda- li pak smím tě na ústa
chtěl mít trochu rád. Refr. Dala mi ús- ta, dala mi se- be,
hebká po- lí- bit.
potom šla do- mů sa- ma spát. Já tu teď stojím,
hrůzou mi ze- be, teď se mi o ní bu- de zdát. -

Váchův snímek Pavla Nováka

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková, Jaroslav Vedral

Grafická úprava: Miloslav Fulín. — Technická redaktorka: Jana Zubíková.

Grafickou úpravu čísla 3 dělal Waldemar Ungermann

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůňek, Jiří Černý, Miroslav Kovářík,

Josef Skvorecký, Jan Šrámek, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knithisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 14. března 1966.

© Orbis, 1966 — F-14*60185

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

CESTA RÁJEM (CRYING IN THE CHAPEL)

Vítězná písnička v anketě „Zlatý slavík 1965“
týdeníku MLADÝ SVĚT

Hudba: Arthur Glenn / Český text: Jiří Štaidl

Moderato

Pojď, u-ká-žu ti cestu rá - jem, pojd'apřestaň se mi smát,
Pán-bu zapla-tí dnes ná - jem a nechá nás do-le spát.
U-kážu ti cestu rá - jem, tam,kde jepouhé slo-vo hřích,
- pojd'nebo projev aspoň zá- jem, proč se topím vrozpa-cích.
Kdo ví, co je líp, zda lhát - nebo říct, že mám tě rád denně
víc. U- kážu ti cestu rá - jem, jen dvě slova budu chtít:
dej mi dlaň a řekni: "tvá je" a pak můžem klidně jít.

© 1953 by Valley Publishers, Inc. Tennessee
(Edwin H. Morris & Co Ltd., London)
Chappel u. Co GmbH, München;
pro ČSSR: Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

B. Maršík a Z. Schmidová
v Carmen
'nejen podle Bizeta.
Foto Postupa

4

sm